Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

Ε' ΤΟΜΟΣ

ΑΡΙΘΜ 101

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Χορῳδία τῆς Κοινότητος «Ἁγία Σοφία», Washington, D. C.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Published semi-monthly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy
Vol. V. No. 101 — March 15, 1939

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Τεῦχος Α'.—Ἔκδοσις Δευτέρα, ἐπηυξημένη μὲ 24 νέας σελίδας διδακτικῆς ὕλης, καὶ 20 νέας πολυχρώμους εἰκόνας καὶ βελτιωμένη κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν χρησιμοποιούντων τοῦτο Διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς. Μὲ γράμματα ἐκτάκτως μεγάλα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας τοῦ βιβλίου. Εἶνε τὸ νεώτερον, τελειότερον, μεθοδικώτερον καὶ πλουσιώτερον Ἑλληνικὸν Ἀλφαβητάριον, ἐκπονηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων παιδαγωγικῶν πορισμάτων, ἐπίτηδες χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ πρώτη ἔκδοσις, πρὸ τριετίας σχεδὸν γενομένη, εἰσήχθη ἤδη εἰς τὰ πλεῖστα Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ δευτέρα ἔκδοσις, κατὰ πολὺ ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη, ἀποτελεῖται ἀπὸ 72 τὸ ὅλον σελίδας, μὲ 60 καλλιτεχνικὰς πολυχρώμους εἰκόνας, ἐπίτηδες σχεδιασθείσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Τιμᾶται στερεῶς πανόδετον 55 σέντς.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Μέρος Β'.—Δευτέρα Ἔκδοσις 1939 Ἐπηυξημένη καὶ Βελτιωμένη. Εἶνε τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματάριον διὰ τὰ παιδιά μας. Μὲ γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην δημοτικήν, πραγματεύεται τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀπὸ τῆς ὥρας ποὺ ἐξυπνοῦν ἕως τὸ ἑσπέρας—στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὰς ἑορτάς. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μάθημα ἔχει καὶ ἕν βασικὸν δίδαγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἁπλούστατον κείμενον μὲ ὡραῖα μεγάλα γράμματα, ὡραίαν εἰκόνα ἐπίτηδες σχεδιασθεῖσαν, καὶ εὔκολον ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος πρὸς ἀποστήθισιν. Ἡ νέα Ἔκδοσις ἔχει 82 μεγάλας σελίδας καὶ 42 πολυχρώμους εἰκόνας. Τιμᾶται πλουσίως πανόδετον 60 σέντς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν). —ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ, Βιβλίον Α'.— Νέα Ἔκδοσις 1937. Ἡ Ἑλλ. Μυθολογία ἐγράφη ὑπὸ τύπον Ἀναγνωστικοῦ διὰ παιδιὰ τῆς Β'. ἢ Γ'. Τάξεως. Εἶνε συντεταγμένη εἰς γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην,—οὔτε ἀρχαΐζουσαν, οὔτε ὑπερδημοτικὴν—καὶ ἔχει ἐξαιρετικῶς μεγάλα ὡραῖα γράμματα πρὸς εὐκολίαν τῶν μαθητῶν ποὺ μόλις ἤρχισαν νὰ ἀναγινώσκουν. Τὸ ἁπλοῦν, λίαν διηγηματικὸν ὕφος του, τὰ ἑλκυστικὰ θέματα τὰ ὁποῖα πραγματεύεται, ὁ πλοῦτος τῆς ἐκδόσεως καὶ ἡ ἀφθονία τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ποὺ περιέχει, καθιστῶσι τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξόχως ἀγαπητὸν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν μικρῶν Τάξεων. Ἐπίσης περιέχει ἠθικὰ διδάγματα, καταλόγους ἀγνώστων λέξεων, ἐθνικὰ ποιήματα καὶ συγκεντρωμένας ἐρωτήσεις πρὸς εὐκολίαν τοῦ διδάσκοντος. Ἔκδοσις πολυτελής, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μὲ 60 ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας. Τιμᾶται μόνον 40 σέντς.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν) ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ, Βιβλίον Β'.—Νέα Ἔκδοσις 1937 τῶν Καταστημάτων DIVRY. Τὸ Ἀναγνωστικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἔχει γραφῆ διὰ παιδιὰ τῆς Γ' ἢ Δ, Τάξεως. Μὲ διηγηματικὸν ὕφος, γλῶσσαν ἁπλῆν καὶ ρέουσαν—οὔτε ἀρχαΐζουσαν, οὔτε ὑπερδημοτικὴν—πραγματεύεται τὰ σπουδαιότερα θέματα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, μὲ τρόπον ποὺ ὁ μαθητὴς νὰ μανθάνῃ μὲ εὐχαρίστησιν καὶ νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν, διότι ἀνήκει εἰς τὴν ἔνδοξον Ἑλληνικὴν φυλήν. Εἰς τὸ τέλος τῶν κεφαλαίων ἔχει διδάγματα, ἐθνικὰ ποιήματα καὶ ἐρωτήσεις συγκεντρωμένας. Πολυτελὴς ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μὲ 110 ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας καὶ χάρτας. Πανόδετος 45 σέντς.

ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ καὶ **ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ** (Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ. Βιβλία Α'. καὶ Β'.—Τὰ δύο βιβλία, «Ἑλληνικὴ Μυθολογία» καὶ «Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία», δεδεμένα μαζὺ εἰς ἕνα κομψότατον τόμον. 160 σελίδες μὲ πολλὰς ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας, ποιήματα ἐθνικά, ἐρωτήσεις συγκεντρωτικάς, κλπ. Πανόδετος 75 σέντς.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ'. ΤΑΞΕΩΣ "ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ". — ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ.—Τὸ μόνον ἐγκεκριμένον διὰ τὴν Δ'. ἢ Ε'. Τάξιν. Ἀριστεῦσαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Διδακτ. Βιβλίων καὶ ἐγκριθὲν ὡς τὸ μόνον κατάλληλον Ἀναγνωστικὸν τῆς Δ'. Τάξεως ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου διὰ μίαν ἑπταετίαν. Νέα ἔκδοσις, Γ'., ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη, κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. Εἶναι βιβλίον παιδαγωγικῶς διαρρυθμισμένον, περιέχον μεθοδικῶς δλην τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος ὁριζομένην ὕλην εἰς τὰ Ἑλληνικά, γραμματικὰς καὶ λεκτικὰς ἀσκήσεις, σύντομον Ἱστορίαν, ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν τῆς Ἑλλάδος, μὲ στοιχεῖα γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, Χάρτην τῆς Ἑλλάδος, λεξιλόγια, θέματα τῆς ζωῆς καὶ δράσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς, τὰ διαταγμένα θρησκευτικὰ καὶ προσευχάς, τροπάρια καὶ ἐθνικὰ ποιήματα. Γραμμένον λογογραφικῶς μὲ ὕφος ἁπλῆς καθαρευούσης, ἁπλοποιημένον. Ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μὲ στοιχεῖα μεγάλα καὶ πλούσιον εἰς εἰκόνας. Δεδεμένον. Τιμᾶται 75 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς **ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.** (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ.—Μὲ ὕφος τερπνὸν καὶ γλῶσσαν ἁπλουστάτην ἀναγράφονται εἰς τὸ Θρησκευτικὸν τοῦτο Ἀναγνωστικὸν ὅλα ὅσα ὁ ἐδῶ Ἑλληνόπαις πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἔχει ἐξαιρετικῶς μεγάλα γράμματα, ἰδίᾳ εἰς τὰς πρώτας σελίδας, προσευχάς, διδάγματα, συγκεντρωτικὰς ἐρωτήσεις καὶ πλείστας ὅσας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν τῆς Β'. ἢ Γ'. Τάξεως, ἢ ὡς βοηθητικὸν διὰ τὸ μάθημα τῆς Παλ. Διαθήκης. Νέα ἔκδοσις πολυτελής, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, πανόδετος. Τιμᾶται 50 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς **ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.** (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ.—Τὰ ὡραιότερα κεφάλαια τῆς Καινῆς Διαθήκης περιλαμβάνονται εἰς ὕφος τερπνότατον καὶ διηγηματικόν. Γλῶσσα ἁπλουστάτη, εἰκόνες πολλαὶ καὶ καλλιτεχνικαί. Στοιχεῖα μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα. Διδάγματα, ἐρωτήσεις συγκεντρωτικαὶ καὶ ὅλαι αἱ προσευχαὶ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μάθῃ ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνόπαις. Δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν τῆς Β'. ἢ Γ'. Τάξεως, ἢ ὡς βοηθητικὸν διὰ τὸ μάθημα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Νέα πολυτελὴς ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κομψῶς πανόδετος. Τιμᾶται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Θρησκευτ. Ἀναγνωστικόν). ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ.—Μὲ ἁπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1935, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνες, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἢ ὡς βιβλίον Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἢ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν τῆς Δ'. ἢ Ε'. Τάξεως. Ἔκδοσις Ἀμερικανικὴ Καταστημάτων DIVRY ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου. Τιμᾶται δεδεμένη 50 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ.—Μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικάς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἑλκύει τοὺς μαθητάς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 100 ἁπλούστατα μαθήματα. Ἔκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον 50 σέντς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ.—Εἰς τὸ πολυτελὲς καὶ καλοτυπωμένον αὐτὸ βιβλίον ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναούς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἁπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαὶ διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀμερικῆς. Πολυτελῶς δεδεμένον 75 σέντς.

Ὅλα τὰ ἄνω βιβλία εἶνε ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπ. Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Γράψατε εἰς τὰ Ἐκδοτ. Καταστήματα:

D. C. DIVRY, INC. 240 W. 23rd STREET NEW YORK

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Ε'. Ἀριθ. 101. Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΩΣ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΜΑΣ

ΠΟΛΥ δικαίως ἐτονίσθη, ἰδία τελευταίως, ἐκ μέρους πολλῶν Χριστιανῶν Ἡγετῶν καὶ διακεκριμένων Θεολόγων ἐν διαφόροις Θεολογικοῖς καὶ Ἐκκλησιαστικοῖς Συνεδρίοις, ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία διὰ τὸν θρησκεύοντα ἄνθρωπον κατέχει ἐξέχουσαν ὅλως θέσιν. Καὶ δέον νὰ ἐξαρθῇ τοῦτο ἰδιαίτατα. Διότι ἡ Θεία Λειτουργία εἶνε ἀσφαλῶς τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ χριστιανὸς θὰ ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας.

Ἡ ἀξία καὶ ἡ σημασία τῆς Θείας Λειτουργίας ἐξήρθη πάντοτε ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ ἂν σήμερον δὲν κατανοεῖται τοῦτο ἐπαρκῶς, τὴν εὐθύνην ἀκεραίαν, φέρει ὁ νεώτερος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἀναπτύξας τὴν παράδοξον θεωρίαν τὸ «ποιμαίνειν ἐστὶ διδάσκειν μόνον», ἠθέλησε νὰ στρέψῃ ὅλην τὴν προσοχήν του εἰς τὸ κήρυγμα καὶ τὰς ὁμιλίας ἐπὶ θυσίᾳ τῆς Λειτουργίας εἰς πολλὰς περιπτώσεις· οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Κλῆρος δὲν εἶνε ἀμέτοχος τῆς εὐθύνης ταύτης.

Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν οἱ τρεῖς μεγάλοι παράγοντες οἱ ἀπαραίτητοι,—ἤτοι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Λαός— λαμβάνουν μέρος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ καθαγιάσας τὸν Ἱερέα διὰ τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ἐξαγιάζει διὰ τοῦ Ἱερέως τὸν Χριστιανόν, δίδων πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς Θείας Λειτουργίας τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλύτερον ψυχικὸν σθένος διὰ νὰ ἑνωθῇ μετ' Αὐτοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σκοπεῖ καὶ ἡ Θεία Εὐχαριστία, ἐφ' ὅσον ρητῶς μάλιστα ἀναφέρεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ:—Μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν» καὶ περαιτέρω:—«ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα» (Ἰωάννης 15, 5).

Ἡ Θεία Λειτουργία εἶνε τοῦτ' αὐτὸ ζωή. Εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ Χριστός. Ἡ Θεία Λειτουργία ἀντλεῖ ὅλην τὴν ἀκατάλυτον δύναμίν της ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ὁ ἀποκλειστικὸς καὶ ἀπώτατος σκοπός της εἶνε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τῆς Θ. Λειτουργίας ὁμολογουμένως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καθίσταται ὁρατός, καθίσταται παρὼν καὶ ἐνεργῶν ἀληθῶς καὶ μυστηριωδῶς ἐπαναφέρει καὶ πάλιν εἰς ἰσχὺν τὸ ὅλον Μυστήριον τῆς Θείας Ἀπολυτρώσεως.

Εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γεννᾶται καὶ πάλιν, ὑφίσταται καὶ πάλιν τὰ πάθη τὰ σεπτὰ καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ ἐξευτελισμούς, σταυροῦται καὶ ἀποθνήσκει ἐκ νέου, ἀνίσταται καὶ πάλιν, θριαμβεύει καὶ πάλιν. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἰς μίαν ἁπλῆν πρᾶξιν, εἰς τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς πράξεως, διὰ τῆς Φρικτῆς Θυσίας, ἐμφυσᾶ νέους παλμοὺς ζωτικότητος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ διὰ τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὅλην ἀσφαλῶς τὴν δημιουργίαν, οὕτως ὥστε νὰ ἐφαρμόζῃ πλήρως τὸ ἐν τῇ Θεοπνεύστῳ Γραφῇ ἀναφερόμενον:—«πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλόν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον». (Α΄ Τιμ. 4, 4).

Ἐὰν ἐρωτήσῃ κανεὶς πῶς εἶναι δυνατὸν τοῦτο, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν τοιαῦτα, ὄντως θαυμάσια καὶ ὑπερκόσμια καὶ «πάντα νοῦν ὑπερέχοντα», ἡ ἀπάντησις θὰ εἶνε ὅτι ἡ Θεία Ἀπολύτρωσις ἐπαναλαμβάνεται ἐκ νέου ἐν τῇ Ἱερᾷ Θυσίᾳ, ὄχι μὲ τὰς Ἱστορικὰς λεπτομερείας της τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου, ἀλλὰ Μυστικῶς καὶ Μυστηριωδῶς ἐν τῇ ἀπὸ αἰώνων Θείᾳ Οἰκονομίᾳ.

Ἕνας νεώτερος Ὀρθόδοξος συγγραφεὺς ὡς ἑξῆς ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπὶ τοῦ Λαοῦ μας:—«Ἡ Λειτουργία, ἐκτὸς τοῦ Μυστηριώδους αὐτῆς χαρακτῆρος, ἦτο καὶ εἶνε μία δ ι α ρ κ ὴ ς ὑπόμνησις τῆς Εὐαγγελικῆς ταπεινώσεως καὶ τοῦ δοξασμοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ». Πράγματι! Ἡ Θεία Λειτουργία διδάσκει συμβολικῶς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀπολυτρώσεως. Ἡ ἐπίγειος ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀναπαριστάνεται εἰς τὰς λειτουργικὰς κινήσεις τοῦ Ἱερέως τοῦ τελοῦντος τὴν Θ. Λειτουργίαν, ἐὰν μάλιστα οὗτος γνωρίζῃ καλῶς τὴν ἀποστολήν του εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν κάθοδον τοῦ Παναγίου Πνεύματος· καὶ τὸ Ζωοποιὸν Πνεῦμα θὰ κατευθύνῃ ἡμᾶς εἰς πᾶσαν

ΑΠΟ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΩΒ

Τὰ ποιητικὰ θρησκευτικὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι κυρίως πέντε, ὅπως ξεύρομεν. Ἐκτὸς τοῦ Ἰώβ, εἶναι καὶ οἱ Ψαλμοί, αἱ Παροιμίαι, ὁ Ἐκκλησιαστὴς καὶ τὸ Ἆσμα τῶν Ἀσμάτων. Θεωροῦνται δὲ ποιητικὰ διότι εἰς τὸ πρωτότυπον Ἑβραϊκὸν κείμενον εἶναι γραμμένα ἐμμέτρως καὶ διὰ στίχων, ὅπως εἶναι καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ἡσιόδου καὶ ἄλλων. Τὰ πέντε αὐτὰ θεόπνευστα ποιητικὰ βιβλία εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν θρησκευτικά, διότι εἰς αὐτὰ ἐκδηλώνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κατὰ τρόπον ὅλως δογματικόν (Ἰὼβ 23, 13).

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ ἀναγινώσκῃ ὀλίγον καὶ τμηματικῶς καὶ νὰ μελετᾷ τὸ ἀναγινωσκόμενον ἐπὶ μακρότερον χρόνον διὰ νὰ ἠμπορῇ εὐχερῶς νὰ κατανοῇ τὰς μεγάλας, βαθείας καὶ ὑψηλὰς δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἐννοίας, τὰς ὁποίας συνήθως οἱ θεόπνευστοι συγγραφεῖς, ὡς ποιηταί, περιλαμβάνουν εἰς ὀλίγας λέξεις. Ἄλλως ἐσπευσμένη καὶ ταχεῖα ἀνάγνωσις οὐδόλως θὰ ὠφελήσῃ τὸν ἀναγνώστην.

Τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἰς τὰς συντόμους αὐτὰς σημειώσεις μας, εἶνε γραμμένον εἰς ὕφος ποιητικόν. Ἡ ὡραιότης καὶ ἡ δύναμις τῶν στίχων του συνίσταται εἰς τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν πρὸ παντὸς διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν εἰκόνων καὶ εἰς τὴν εὐστροφίαν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ἐκφράσεως.

Εἶνε πολύτιμον μνημεῖον τῆς φιλοσοφίας τῶν Ἀνατολιτῶν. Ὁ Ἰὼβ συζητεῖ μὲ τοὺς φίλους του ἐπὶ ζητημάτων πολὺ σοβαρῶν καὶ ἐνδιαφερόντων. Καὶ αὐτὰ εἶναι:—ἐὰν ὁ Θεὸς εἰμπορῇ νὰ δοκιμάζῃ τοὺς δικαίους καὶ εὐσεβεῖς μὲ πολλὰς δυστυχίας, χωρὶς καὶ νὰ ἀδικῇ αὐτούς.

Ὁ Ἰὼβ διατείνεται ὅτι εἰμπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· καὶ τὴν θεωρίαν του αὐτὴν τὴν στηρίζει ἐπὶ τῶν ἰδίων λόγων, τοὺς ὁποίους προβάλλει κανεὶς κατὰ τῶν ἐναντιουμένων εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν. Διατείνεται δηλαδὴ ὁ Ἰὼβ ὅτι αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστοι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ὁ ἀπόλυτος Κύριος τῶν ἀγαθῶν Του, τὰ ὁποῖα δίδει πρὸς ὅλους ἐλευθέρως (Ἰὼβ 42, 2).

Ὡς δεύτερον λόγον φέρει ὁ Ἰὼβ ὅτι ὁ ἄνθρωπος φέρει ἐκ γενετῆς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ὅτι, ἑπομένως, αἱ παρὰ τοῦ Θεοῦ δοκιμασίαι ἠμποροῦν νὰ χρησιμεύουν ὡς ἐξιλέωσις διὰ τὴν ἁμαρτίαν:—«τίς γὰρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; ἀλλ' οὐδείς, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀριθμητοὶ δὲ μῆνες σὺτοῦ παρ' αὐτοῦ» (Ἰὼβ 14, 4).

Ὡς τρίτον λόγον φέρει ὅτι ὁ Θεὸς ἐπανορθώνει συνήθως καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰς ἐκ τῶν δῆθεν δυστυχιῶν ὑποτιθεμένας ζημίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους. (κεφ. 27ον) Καὶ ὁ Ἰὼβ προβάλλει ὡς ζωηρὸν παράδειγμα τὸν ἑαυτόν του, ὁ ὁποῖος γενόμενος «ὀφθαλμὸς τυφλῶν, ποὺς χωλῶν, πατὴρ ἀδυνάτων» (Ἰὼβ 29, 16) οὐδὲν ἀπολύτως ἔχει νὰ φοβηθῇ, διότι «ζῇ ὁ Θεὸς καὶ ὁ Παντοκράτωρ.»

Ὁ Ἰὼβ δὲν περιορίζει τὰς ἐλπίδας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἀλλ' ἐκτείνει αὐτὰς εἰς μέλλοντα βίον αἰώνιον (Ἰὼβ 7, 9 καὶ Ἰὼβ 14, 10-15) ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ εὐσεβὴς καὶ δίκαιος θὰ βραβευθῇ ὡρισμένως διὰ τὰς ἀρετάς του καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἄδικος θὰ τιμωρηθῇ. Ἑπομένως ὁ Ἰὼβ τονίζει τὴν σκέψιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆται διὰ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συμβαίνοντα δυστυχήματα, διότι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ διατὶ ταῦτα λαμβάνουν χώραν (Ἰὼβ 42, 2-6).

Εἶνε γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ἀποτελούμενον ἀπὸ 42 μικρὰ κεφάλαια, εἰμποροῦμεν νὰ ἀντλήσωμεν πλεῖστα ὅσα ἐποικοδομητικὰ μαθήματα καὶ ἠθικὰ παραδείγματα ἐὰν ἐννοῆται τὸ ἀναγνώσωμεν καλῇ τῇ πίστει. Πολλοὶ ἀπὸ τὸ Θεόπνευστον αὐτὸ Βιβλίον τῆς Ἁγ. Γραφῆς ἐδιδάχθησαν πολλὰ πράγματα.

Πρὸ παντὸς ἐξάγομεν τὸ μέγα καὶ ἐξαιρετικῶς πολύτιμον δίδαγμα τῆς ὑποταγῆς μας εἰς τὸ Θεῖον Θέλημα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δοξολογῶμεν τὸν Θεὸν εἰς τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς συμφοράς μας ἀκόμη. Ὁ Ἰὼβ τονίζει ὡσαύτως τὴν μεγίστην ἀλήθειαν ὅτι ἡ ὑπομονὴ εἰς τὰς θλίψεις εἶνε τὸ ἄριστον τῶν πραγμάτων.

Γ. Π.

ἀλήθειαν· καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ, παρουσιάζουσα ἐξ ἡμῶν ἄλλους πλέον ἀνθρώπους, ἀνθρώπους ἀναγεννηθέντας ἐξ ὕδατος ἀλλὰ καὶ πνεύματος.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναμένει ὅπως ὅλα Αὐτῆς τὰ μέλη, ἀδιακρίτως ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς τάξεως, προσέρχωνται εἰς Λειτουργίας Αὐτῆς καὶ κοινωνῶσι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, κατόπιν ἐννοεῖται δεούσης σωματικῆς καὶ ψυχικῆς προπαρασκευῆς, διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐξ ἀφορμῆς τῆς τρίτης αὐτοῦ ὁμιλίας πρὸς Ἐφεσίους ἀναφέρει: «Μάτην τελεσιουργεῖται ἡ Ἁγία Θυσία. Μάτην ἱστάμεθα πρὸ τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου. Οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ κοινωνῶν».

Τὸ νὰ μὴ παρευρίσκηται ὁ χριστιανὸς εἰς τὰς Ἱ. Λειτουργίας, καὶ πρὸ παντὸς κατὰ τὰς Ἁγίας αὐτὰς Ἡμέρας καὶ ὥρας, σημαίνει ὅτι ὡρισμένως ἀπεξένωσε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας δεσμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κοινωνίας. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα.

ΔΙΑ ΣΧΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Τὰ θαυμάσια πατριωτικὰ δράματα, καταλληλότατα διὰ τὰς σχολικάς, κοινοτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτάς «Ὁ Ἥρως τῆς Ἀλαμάνας», Ἑλληνοαμερικανοὶ Ναῦται εἰς τὸ «Φάληρον», «Οἱ Ἀγωνισταὶ τῆς Πίστεως», «Ποῖοι Πηγαίνουν στὸν Παναθόν», ὅλα μεθ' ἑνὸς ἄλλου, εἰς τὸν δεύτερον τόμον τῶν Συντόμων Δραμάτων τοῦ κ. Ν. Βαβούδη. Μὲ τὴν μουσικήν των $1.25. Γράψατε

D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23rd St., New York.

Οἰκ. Ἀγγέλου Τσιγκούνη,
Ἐφημερίου τῆς Κοινότητος
Ἁγ. Δημητρίου, Jersey City, N. J.

Η ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

«Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν».

Ἡ γῆ ὅλη ἑνώνει τὴν χαράν της εἰς μέλος ἐναρμόνιον μὲ τοὺς ὕμνους τῶν Οὐρανῶν, διότι ὁ Παντοδύναμος καὶ Πανάγαθος Πατὴρ ἔστειλε σήμερον τὴν εὐδησιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐμφανισθῇ ὁ Μονογενὴς Αὐτοῦ Υἱὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἐπαναφέρῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ ἄγνοιαν καὶ δεισιδαιμονίαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθινῆς καὶ πραγματικῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὸν ὑλισμὸν καὶ ἀνηθικότητα καὶ τελείαν ἐξαχρείωσιν, ὅπου εἶχε καταπέσῃ νὰ τὴν ὑψώσῃ εἰς τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον ὅπου τῇ ἁρμόζει.

Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἦλθον δύο χαροποιοὶ εἰδήσεις σήμερον. Ἡ πρώτη ἦλθεν ἐξ Οὐρανοῦ:—Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ ἔφερε τὴν χαροποιὸν εἴδησιν εἰς τὴν Μαρίαν ὅτι θὰ γεννήσῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἡ ἄλλη ἦλθεν ἀπὸ τὰ στήθη ἀνθρώπων ἡρώων, ποὺ ἤθελον νὰ ἰδοῦν τοὺς ἀδελφούς των ἐλευθέρους καὶ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ἀναπτυσσομένους.

Ἡ 25η Μαρτίου εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ συμβολίζει τὴν ἄνοιξιν, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἀναγεννᾶται ἡ φύσις καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ποὺ ἐκχύνεται ὁ ὀργασμὸς τῆς ζωῆς, ποὺ συμβολίζεται ἡ πανήγυρις ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τὴν ἐμφάνισίν της ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ 25η Μαρτίου, δι' ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνας χριστιανοὺς εἶνε ἡ ἑορτὴ καθ' ἣν ἑορτάζεται ἡ σύλληψις τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ ἔλευσις εἰς τὴν γῆν τοῦ Θεανθρώπου διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Ἡ 25η Μαρτίου, εἶνε δύο ἔννοιαι ἡνωμέναι, πίστεως πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πρὸς τὴν Πατρίδα.

Εἶνε δύο ἰδανικὰ ἡνωμένα εἰς μίαν δύναμιν.

Ἂς ρίψωμεν ἓν βλέμμα ἱστορικὸν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν παραμονῶν τοῦ ἀγῶνος. Πῶς ἦτο, πῶς ἐξειλίχθη εἰς κράτος ἐλεύθερον καὶ πῶς εἶνε σήμερον, μὲ ἀνάπτυξιν πολιτικοῦ βίου ἐλευθέρου, μὲ οἰκονομικὴν ζωὴν συγχρονισμένην πρὸς τὰ λοιπὰ κράτη καὶ εἰς ὅλους τοὺς κλάδους της βαίνουσα μὲ σταθερὰ βήματα, καὶ τὸ σπουδαιότερον μὲ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀνταξίαν τῆς καταγωγῆς μας. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀποτελέσματα τῆς ἀναστάσεως τῆς Φυλῆς μας τῆς ὁποίας τὸν πανηγυρισμὸν ἔχομεν σήμερον.

Ἰδοὺ εἰς μίαν σειρὰν ἀτελείωτην εἰκόνων περνᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὴν ψυχήν μας ἡ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων τῶν παραμονῶν τῆς ἐπαναστάσεως.

Πρῶτα προβάλλει ἡ ἡρωϊκὴ Ἤπειρος, ἔχουσα ὡς ἀμυντήριον τὸ μικρὸ Σοῦλι μὲ τὰς ἡρωΐδας Σουλιώτισσας καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ὁπλαρχηγούς της Μπότσαρην καὶ Τζαβέλλαν. Ἔπειτα ἐκτείνεται μπροστὰ στὴ ψυχή μας ἡ Θεσσαλία καὶ γενικῶς ἡ Ρούμελη μὲ τὸν Διάκον καὶ τὸν Καραϊσκάκην. Ἡ Πελοπόννησος μὲ τὸ Γέρο τοῦ Μωριᾶ, τοὺς Μαυρομιχαλέους, τὸν Παπαφλέσα καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Γερμανόν. Ἡ Κρήτη μὲ τὰ μυρωμένα ζαφείρια τοῦ Αἰγαίου.

Ἀλλὰ ὀρθοῦται μιὰ δρὰξ Ἑλλήνων καὶ δεικνύει τὴν φωτιὰν τῆς ψυχῆς της. Φωτιὰ ποὺ σιωπηλῶς ἐτρέφετο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ὁμογενείας, εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἁπλοϊκῶν. Φωτιὰ ποὺ φανερώνεται μὲ πάθος καὶ μὲ παράπονον, μὲ πόθους καὶ ἐλπίδας καὶ εἰς τὰ δημοτικὰ τραγούδια, καὶ εἰς τὰ τραγούδια τοῦ γάμου μέχρι τῶν λοιπῶν ἐκφάνσεων τῆς ζωῆς, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ὥμορφης οἰκοκυρούλας τοῦ Ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ τὸ ὁποῖον διέσωζε τὴν Θησκείαν, τὴν Πατρίδα καὶ ὅ,τι καλὸν περιελάμβανε ἡ Ἑλλάς.

Ἀρχίζουν αἱ θυσίαι. Ἀλλ' ὄχι θυσίαι κοιναί, ἀλλ' ἐκατόμβαι. Τὸ ρᾶσον πρῶτο πληρώνει τὸν φόρον τῆς δόξης καὶ τοῦ μαρτυρίου διὰ τοῦ τιμίου καὶ ἁγίου αἵματός του. Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Πρόκριτοι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπὸ τοῦ Δουνάβεως μέχρι τοῦ Ταινάρου γίνονται ἁγιοκέρια, γίνονται τροφὴ στὴ φωτιὰ τῆς λαϊκῆς ψυχῆς τοῦ Ραγιᾶ. Καπεταναῖοι ξηρᾶς καὶ θαλάσσης βαδίζουν πρὸς τὸ φῶς μὲ μιὰ μυστηριώδη ἐσωτερικὴν φωνὴν καὶ πίστιν πρὸς τὴν τελικὴν νίκην.

Καὶ ἐπέρχεται ἡ νίκη. Εἶχε σβυσθῇ μὲν τὸ Κράτος ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναστηθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ συντετριμμένα λείψανά του, τὰ τυλιγμένα στοργικὰ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Παναγίας καὶ τὸ ρᾶσο τοῦ Παπᾶ.

Τὸ θεμελιῶδες χαρακτηριστικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως εἶνε αἱ δύο ἰδέαι, Θρησκείας καὶ Πατρίδος, ἡνωμέναι εἰς μίαν ἀκαταμάχητον, ἀκατάβλητον, ἀσύλληπτον δύναμιν ἡ ὁποία ἐξέσπασε, ἐφανερώθη, ἐμεγαλούργησε διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς ἀντικειμενικοῦ ἰδανικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Τῆς Ἐλευθερίας του, τῆς ἐπανευρέσεως δηλαδὴ ἑνὸς διακοπέντος δρόμου εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἔννοια τῆς Πατρίδος ἀντικατασταθεῖσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἕλληνος μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς Θρησκείας, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς πίστεως περιεῖχε τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ριζωμένην εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ Ἕλληνος.

Οὐδέποτε ἄλλοτε κατὰ τὴν μακροχρόνιον σταδιοδρομίαν της ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ ἐχρησιμοποίησε τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἠθικὰς δυνάμεις ὅσας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821. Αἱ ἠθικαὶ αὐταὶ δυνάμεις διετέθησαν μὲ ἐπιτυχίαν διότι ἦσαν συντονισμέναι πρὸς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τῶν Πανελλήνων.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις καὶ ἡ δι' αὐτῆς κληρονομηθεῖσα Ἐλευθερία, δι' ἡμᾶς τοὺς μεταγενεστέρους εἶνε ἀδαμάντινος στυλοβάτης τοῦ νέου ὡραίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Τοῦτον τὸν στυλοβάτην ἔχομεν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ διατηρήσωμεν καὶ νὰ θεμελιώσωμεν βαθειὰ στὴ ψυχή μας ὅπως δημιουργήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν πολιτισμὸν ἐκεῖνον, ποὺ ἡ Θεία Πρόνοια διὰ τῶν διδαγμάτων τοῦ Χριστοῦ ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ κηρύξῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐννοῶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἡ ὁποία κλείει μέσα της ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ἠθικόν, ὅ,τι μεγάλον ἔχει μέσα της ἡ ἔννοια τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν κοινὴν συνεργασίαν. Ἐννοῶ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ὅπως ὑπῆρξεν ἐξ ἀρχῆς ὁ πρωτοπόρος τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος ἔτσι νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ συμπληρωθῇ.

Οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821 κατέθεσαν ὡς ἠθικὰ κεφάλαια μόνον τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς των τὰς ὁποίας ὑπηγόρευσεν εἰς αὐτοὺς ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεόν. Χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἐλευθέρου πολιτικοῦ βίου, χωρὶς ὑλικὰ μέσα, χωρὶς στρατόν, χωρὶς κανόνια καὶ πολεμοφόδια πρὸς ὀργανωμένην ἀντίστασιν, ἐξεπήδησαν, ὠρθώθησαν, ὥρμησαν, ἔδρασαν, ἐκακοπάθησαν, ἐνίκησαν μὲ μόνην φωτιὰν τὴν ἐσωτερικὴν πίστιν εἰς τὸ δίκαιόν των.

Διέθεσαν ἑπομένως, ὑπομονήν, ἐπιμονήν, θυσίαν, καρτερίαν, γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν ἀφάνταστον. Διέθεσαν ἐ-

Η ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ὀλίγα πράγματα εἶνε γνωστὰ ἀπὸ τὸν βίον τῆς Εἰκασίας ἢ Κασσίας ἢ Κασσιανῆς, ἡ ὁποία ἔγραψε τὸ περίφημον ἰδιόμελον δοξαστικὸν «Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή», ποὺ ψάλλεται κάθε Μεγάλη Τρίτη βράδυ.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε γνωστὸν εἶνε ὅτι ἔζησε κατὰ τὸν ἔνατον μ. Χ. αἰῶνα, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοφίλου καὶ ὅτι κατήγετο ἀπὸ ἀρχοντικὴν οἰκογένειαν τοῦ Βυζαντίου καὶ ἔτυχε ἐπιμεμελημένη ἀνατροφὴ καὶ μόρφωσι.

Ὁ Θεόφιλος, κατὰ προτροπὴν τῆς μητρυιᾶς του Εὐφροσύνης, ἐκάλεσε στὸ παλάτι τὰς ὡραιοτέρας παρθένους ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας γιὰ νὰ ἐκλέξῃ σύζυγον.

Λέγει ἡ παράδοσις ὅτι ὁ Θεόφιλος ἐσταμάτησε μπροστὰ στὴν Εἰκασία, ποὺ τὸ κάλλος της τὸν ἐμάγευσε καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ προσφέρῃ σ' αὐτὴν τὸ χρυσὸ μῆλο. Γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ, τῆς εἶπε: «ἐκ γυναικὸς ἐρρύη τὰ φαῦλα», δηλαδὴ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἦλθον τὰ κακὰ στὸν κόσμο, ἐννοῶν τὴν Εὔα. Καὶ ἡ Εἰκασία, μὲ ἑτοιμότητα, τοῦ ἀπήντησε: «ἀλλὰ καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττω», ἐννοοῦσα τὴν Παναγίαν. Αὐτὸ κακοφάνηκε στὸ Θεόφιλο καὶ ἐπροτίμησε νὰ δώσῃ τὸ μῆλο στὴ Θεοδώρα.

Ἕνα πρᾶγμα εἶνε βεβαιωμένο ὅτι ἡ Κασσιανὴ ἔγινε μοναχὴ σὲ νεαρὰ ἡλικία καὶ ἦτο γνωστὴ στὴν Κωνσταντινούπολι ἡ Μονὴ τῆς Εἰκασίας, ἡ ὁποία «ἐκτίσθη ὑπὸ Εἰκασίας τῆς μοναχῆς εὐσεβεστάτης καὶ ὡραίας τῷ εἴδει» (Πάτρια Κων)πόλεως).

Ἡ παράδοσις ὅσον ἀφορᾷ τὸν Θεόφιλον ἐπαναλαμβάνεται ἀργότερον μὲ περισσότερον ρωμαντισμόν. Λέγουν δηλαδὴ ὅτι ὅταν ἡ Κασσιανὴ ἔγραφε τὸ ποίημα γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα, μπῆκεν ἔξαφνα στὸ κελλί της ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἡ Εἰκασία γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ ἐκρύφθηκε. Ὁ Θεόφιλος βρῆκε τὸ ἀτελείωτο χειρόγραφο καὶ ἐπρόσθεσε τοὺς στίχους: «ὧν ἐν τῷ Παραδείσῳ Εὔα τὸ δεινὸν κρότον τοῖς ὠσὶν ἠχηθεῖσα τῷ φόβῳ ἐκρύβη». Ὅταν ἔφυγε ὁ Θεόφιλος καὶ γύρισε πίσω ἡ Εἰκασία, χωρὶς τάχα νὰ προσέξῃ τὴν προσθήκη, ἐτελείωσε τὸ ποίημα.

Ὅμως κανένα χάσμα ἢ ἀσυναρτησία δὲν ὑπάρχει στὸ ποίημα ὥστε νὰ δικαιολογηθῇ τὸ παραπάνω καὶ ἡ παρεμβολὴ τῶν στίχων τοῦ Θεοφίλου. Τὸ «ὧν κρότον» ἀναφέρεται στὸ «πόδας» καὶ ἡ ἔννοια εἶνε καθαρή.

Ἡ Κασσιανὴ ἔγραψε καὶ ἄλλα ποιήματα, στιχηρὰ καὶ ἰδιόμελα. Λέγουν ὅτι πολλὰ ποιήματά της τὰ ἐμελοποίησε ἡ ἰδία. Δυστυχῶς ἐλάχιστα σώζονται. Σ' αὐτὴν ἀποδίδεται καὶ ὁ κανὼν «Κύματι θαλάσσης». Ἔγραψε καὶ σύγγραμμα μὲ τίτλον «Γνῶμαι» καθὼς καὶ «Ἐπιγράμματα».

Εἶχε ἀξιόλογο ποιητικὸ τάλαντο καὶ πρωτοτυπία, πράγματα τόσο σπάνια στὴ Βυζαντινὴ φιλολογία. Τὸ καλλίτερό της ποίημα, τὸ «Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις», τὸ διαπνέει τόνος ὑψηλὸς καὶ πάθος γνήσιο. Δ. Ε. Β.

πίσης τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια ἤθη καὶ ἔθιμα. Αὐτὰ ἀφῆκαν ὑποθήκην εἰς ἡμᾶς.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἐνδόξων αὐτῶν ἡρώων, ἂς ἀφήσωμεν καὶ πάλιν τὸν νέον Τυρταῖον Ρήγαν Φεραῖον νὰ ὁμιλήσῃ εἰς ἡμᾶς ὅπου κι' ἂν εἴμεθα. Ἂς ἀκούσωμεν τοὺς ἑξῆς στίχους του:

«Σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση καὶ Νότο καὶ Βορρᾶ
γιὰ τὴν Θρησκεία μας καὶ τὴν Πατρίδα, ὅλοι, νά 'χωμε μιὰ (καρδιά.»

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΗΣ

Ἀγαπητὴ Θυγάτηρ μου:

Γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν ὑπερβολικὴν ἀξίαν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα παραμελοῦντες τὰ ἐσωτερικά, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ κυριώτερα καὶ οὐσιωδέστερα. Ἀνέκαθεν ἀπεδοκίμαζον τὴν ἀσκεψίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὅλον τὸν χρόνον καὶ ὅλην τὴν προσοχήν των καταδαπανοῦν εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ, οὐδαμῶς ἢ ἐλάχιστον φροντίζοντες περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἐσωτερικὸν ἔγκειται ἡ ἀληθινὴ ἀξία καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ἐξωτερικὸν εἶδος τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καμμίαν δύναμιν δὲν ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐσωτερικοῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν οὐσίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Πόσους ἀξιολογωτάτους καὶ μεγαλοπρεπεστάτους ἀνθρώπους ἐγνώρισα, ἔχοντας μορφὴν ἄκομψον καὶ ἀτερπῆ! Πόσας οὐρανίους ψυχὰς ἀνεκάλυψα, ἐγκεκλεισμένας ἐντὸς σώματος εὐτελοῦς!

Πόσους πολυτίμους ἀδάμαντας ἀνεῦρον κρυμμένους εἰς κέλυφος τραχὺ καὶ σκληρόν! Καὶ ἀντιθέτως· πόσους ἀνθρώπους ἐγνώρισα εἰς τὸν βίον μου, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἔχοντες σῶμα κομψότατον καὶ εὐειδέστατον, εἶχον, ἐν τούτοις, ψυχὴν ρυπαρὰν καὶ καρδίαν στερημένην παντὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος!

Κι' ὅμως, ἂν καὶ μεγίστην ἀξίαν ἀπέδιδον καὶ ἀποδίδω εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ καὶ διακρίνει αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων, οὐδόλως ὅμως φρονῶ ὅτι τούτου ἕνεκα πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ παραμελῇ ὅλως καὶ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ σώματος μορφῆς.

Γνωρίζεις ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης, ὁ ὁποῖος ἐνέκλειεν ἐντὸς σώματος δυσειδοῦς ψυχὴν πάγκαλον καὶ ὡραίαν, οὐδόλως περιεφρόνει τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ σώματος κάλλος, ἀλλά, τοὐναντίον, περιειργάζετο αὐτὸ καὶ ἐφρόντιζεν ὅπως ἀνακαλύπτῃ ἐν ὡραίῳ καὶ κομψῷ σώματι ψυχὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ.

Πρὸς τοιαύτην θεωρίαν κλίνω καὶ ἐγώ· διὰ τοῦτο, πρὸς πάσῃ τῇ πεποιθήσει ὅτι τὸ κάλλος τοῦ σώματος πολλάκις ἀπατᾷ τὸν θεατήν, φρονῶ ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ χάρις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μαρτυρεῖ συνήθως περὶ τῆς ἐσωτερικῆς εὐγενείας τῆς ψυχῆς καὶ ἐπιθυμῶ ὅπως ἕκαστος ἄνθρωπος λαμβάνῃ τὴν προσήκουσαν πρόνοιαν περὶ τῆς μορφώσεως καὶ ἐξευγενίσεως τῆς ἐξωτερικῆς του μορφῆς. Περιποιημένον ἐξωτερικὸν εἶνε ὄχι μικρὰ ἐγγύησις περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ· εἶνε τρόπον τινὰ γράμμα συστατικόν, εἰσάγον τὸν ἄνθρωπον παντοῦ.

Τὴν περιποίησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰδίως ἀπαραίτητον θεωρῶ εἰς τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι πρέπει καὶ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων νὰ τέρπουν διὰ κομψοῦ καὶ χαρίεντος ἐξωτερικοῦ. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ διαπρέπῃ κατά τε τὴν λεπτότητα τῶν ἠθῶν καὶ κατὰ τὴν εὐγενῆ μορφὴν θέλγουσα δι' αὐτῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ σωματικὴ καλλονὴ εἶνε δῶρον θεῖον καὶ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν παράσχῃ μόνος του εἰς τὸν ἑαυτόν του. Εἰμπορεῖ ὅμως ὁ καθεὶς νὰ μετριάσῃ καὶ ἐξωραΐσῃ πως τὴν δυσμορφίαν τοῦ σώματός του διά τε τῆς λεπτότητος τῶν ἠθῶν, τῆς εὐαρέστου συμπεριφορᾶς καί, ἐν γένει, διὰ τῆς χάριτος τῶν ἐξωτερικῶν τρόπων. Εἰς τοῦτο καθῆκον ἔχει ὅπως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν κάθε κόρη καὶ κάθε κυρία.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές) ΑΡ. Κ. ΣΠ.

Αἰδ. Ἠλ. Λ.

ΑΙ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Οἱ εἰδωλολάτραι τὸν παλαιὸν καιρὸν ἠγάπων τὸν χορὸν καὶ πολλάκις ὁ χορὸς ἀπετέλει μέρος τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν λατρείας. Ἦτο εἰς χρῆσιν εἰς τὰς ἑορτὰς πρὸς τιμὴν τῶν ψευδῶν θεῶν καὶ πρὸ παντὸς τοῦ Θεοῦ τῆς κραιπάλης Βάκχου.

Οἱ μεγαλύτεροι δυνάσται τοῦ κόσμου ἦσαν θιασῶται τοῦ χοροῦ. Οἱ εὐσεβεῖς ὅμως Χριστιανοὶ ὅλων ἐν γένει τῶν Ἐκκλησιῶν κατακρίνουν τὸν χορὸν ὡς αἴτιον κακοῦ. Οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ χορὸς εἶναι ἀθῶα διασκέδασις καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κατακρίνουν τοὺς κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν διδομένους χορούς, διότι κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἑορτάζονται τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καταδικάζει τὸν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς χορόν. Ὁ 53 κανὼν τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου λέγει: «Ὅτι δὲν πρέπει οἱ Χριστιανοὶ ἐρχόμενοι εἰς τοὺς γάμους νὰ βαλλίζουν ἢ νὰ χορεύουν, ἀλλὰ νὰ γευματίζουν καὶ νὰ δειπνοῦν εἰς τοὺς γάμους αὐτοὺς μὲ συστολὴν καὶ σεμνότητα, καθὼς πρέπει εἰς Χριστιανούς.

Ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει: «Ἀγρυπνεῖτε ἐν παντὶ καιρῷ, δεόμενοι διὰ νὰ καταξιωθῆτε νὰ ἐκφύγητε πάντα ταῦτα τὰ μέλλοντα νὰ γείνωσι, καὶ νὰ σταθῆτε ἔμπροσθεν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.» (Λουκ. κα΄ 31). Προσέχετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· διότι δὲν εἰξεύρετε πότε εἶναι ὁ καιρός... Ἀγρυπνεῖτε, διότι δὲν γνωρίζετε πότε ἔρχεται ὁ κύριος τῆς οἰκίας, τὴν ἑσπέραν ἢ τὸ μεσονύκτιον, ἢ ὅταν φωνάζῃ ὁ ἀλέκτωρ, ἢ τὸ πρωΐ· μήποτε ἐλθὼν ἐξαίφνης, σᾶς εὕρῃ κοιμωμένους· αὐτὰ ποὺ λέγω εἰς ἐσᾶς, πρὸς πάντας λέγω. Ἀγρυπνεῖτε. (Μάρκ. 13, 35).

Ἡ Τεσσαρακοστὴ δὲν εἶναι κατάλληλος καιρὸς χοροῦ, διότι θέλομεν νὰ μεταλαμβάνωμεν τῆς κοινωνίας τοῦ Σωτῆρος καὶ νὰ ἑορτάζωμεν τὰ πάθη Αὐτοῦ. Ἀλλὰ μήπως τὰς ἄλλας ἡμέρας δὲν πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα τὰ πάθη καὶ νὰ μεταλαμβάνωμεν τῆς κοινωνίας Αὐτοῦ;

Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχει καὶ θάνατος καὶ κινδυνεύομεν πᾶσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ν' ἀποθάνωμεν, πρέπει νὰ σκεπτώμεθα διαφόρως. Ἔχομεν σπουδαῖα καθήκοντα νὰ ἐκτελέσωμεν πρὸς τὰ παιδιά μας, πρὸς τοὺς γονεῖς μας καὶ πρὸς τὸν πλησίον μας. Ὅταν κατὰ τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς πρέπει νὰ κοιμώμεθα διὰ νὰ σηκονώμεθα πρωὶ τὰς ἐργασίμους ὥρας διὰ τὴν ἐργασίαν μας, καὶ τὰς Κυριακὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι καιρὸς νὰ χορεύωμεν; Καὶ ἐνῷ ζῶμεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ βαδίζομεν πρὸς τὴν αἰώνιον τιμωρίαν, εἶναι καιρὸς νὰ χορεύωμεν ἢ πρέπει νὰ κλαύσωμεν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καὶ ζητήσωμεν τὸν Κύριον, τώρα ποὺ δυνάμεθα νὰ τὸν εὕρωμεν;

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· πῶς θὰ ἐνισχυθῶσιν οἰκονομικῶς αἱ Ἐκκλησίαι μας; Ἀλλὰ τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον ἐξοδεύεται εἰς χορούς, εἰς στολισμὸν αἰθούσης χοροῦ, εἰς ἄνθη, εἰς πολυτελῆ καὶ λαμπρὰ φορέματα καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἄχρηστα εἰς ἄλλας περιστάσεις, αὐτὰ ὅλα ὅταν δίδωνται πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὑπεραρκετὰ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὡρισμένως πολλαπλῶν ἀναγκῶν των.

Θέλομεν ἀληθεῖς διασκεδάσεις; Ἂς κάμωμεν ὅ,τι ἔκαμνον ὁ Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι Αὐτοῦ καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί. Ἂς κάμνωμεν καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους, ἂς ἐξοδεύσωμεν τὸν καιρόν μας εὐεργετοῦντες τοὺς τεθλιμμένους, ἀναγινώσκοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, προσευχόμενοι, ἐκτελοῦντες πιστῶς τὰ χρέη, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς μᾶς ἐπέβαλεν καὶ τότε: Ἡ οἰκία μας ἀντὶ θεάτρου θὰ γίνῃ ἐκκλησία εἰς ἡμᾶς καὶ ὁ διάβολος θὰ φύγῃ καὶ ὁ Χριστὸς θὰ εἰσέλθῃ καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων θὰ λάβῃ χώραν· ὅπου γὰρ ὁ Χριστὸς ἐκεῖ καὶ οἱ Ἄγγελοι, ὡς λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος.

ΠΩΣ ΕΚΦΕΥΞΟΜΕΘΑ;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κακίζει πολλάκις εἰς τὰς διαφόρους θεοπνεύστους ἐπιστολάς του τὴν ἀμέλειαν τὴν πολλὰς φορὰς παρατηρουμένην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν κάρπωσιν τῶν παρουσιαζομένων εὐκαιριῶν πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν. Αὐτὸ σημαίνει τὸ:—πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη, συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ». (Ἑβρ. 2, 3).

Ἡ ἀμέλεια, ἡ χλιαρότης ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθική, εἶνε ἐλάττωμα ψυχικόν, ἐλάττωμα ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα καταλήγουν εἰς τιμωρίαν, πάντοτε. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὸ δοθὲν αὐτῷ τάλαντον· εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ καταλλήλως, διότι κάποτε θὰ λογοδοτήσῃ.

Ἡ ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν ὀφείλεται πλειστάκις εἰς τὴν ἔγκαιρον δρᾶσιν, εἰς τὴν ἔγκαιρον ἐκτέλεσιν· καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀμέλειαν, ἀντίθετα πρὸς τὴν νωχέλειαν καὶ τὴν ἠθικὴν ὀκνηρίαν, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν φυγάδευσιν πάσης εὐκαιρίας καλῆς καὶ πάσης παρουσιαζομένης καλῆς περιστάσεως.

Πολλὰς φορὰς εἰς τὸν ἄνθρωπον παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία πρὸς ἀνάνηψιν καὶ πρὸς μεταβολὴν ἀπὸ τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθεν, ὡς μὴ ὤφελε. Καὶ ὁσάκις ὁ ἄνθρωπος δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν σωτήριον καὶ εὐεργετικήν, πάντοτε ἐπλήρωσε σκληρότατα τὴν ἀδικαιολόγητον ἐκείνην ἀμέλειάν του.

Ὅ,τι δὲ ἐπαληθεύει δι' ἕκαστον τῶν ἀτόμων, τὸ αὐτὸ ἰσχύει ἀσφαλῶς καὶ διὰ τὰς ὁμάδας καὶ τοὺς λαούς, συνολικῶς. Εἰς τὴν ζωὴν παρουσιάζονται ὡρισμένως περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἀληθεῖς εὐκαιρίας πλήρους ἠθικῆς, πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἀναγεννήσεως. (Ἑβρ. 13, 8).

Ἀμβλυνοποῦσα ἐν τούτοις διάνοια, ἀναβάλλουσα διαρκῶς «ἕως αὔριον τὰ σπουδαῖα», ἀμέλεια ἀδικαιολόγητος, ἀφήνει τὰς εὐκαιρίας νὰ παρέρχωνται ἀνεπιστρεπτεί, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος διδαχθῇ ὑπὸ τῆς πικρᾶς πλέον πείρας τὸ τί ἐν τῷ μεταξὺ ἀπωλέσθη, τότε θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ πλέον· τὰ δάκρυα τότε θὰ εἶνε ἴσως τελείως περιττά. (Ρωμ. 2, 1). Αὐτὸ συνέβη πολλάκις εἰς πολλὰ ἄτομα καὶ εἰς πολλὰς ὁμάδας.

Ἡ ἀνθρωπότης θὰ τιμωρηθῇ ὡρισμένως ἐὰν δὲν ἀκούσῃ — καὶ δὲν θὰ ἀκούσῃ ἀτυχῶς — τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποίαν αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε κατελθὼν ὁ ἴδιος ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ ἀνθρωπότης θὰ τιμωρηθῇ μὴ λαμβάνουσα καὶ σήμερον ὑπ' ὄψιν ὅλας τὰς εὐκαιρίας, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν ἀποστέλλει ἡ Θεία Πρόνοια πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς, παραπαιούσης καὶ φερομένης πρὸς βέβαιον ψυχικὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ σκληρότερος καὶ τρομερώτερος τῶν θανάτων.

Δι' αὐτὸ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, γράφων τονίζει, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸ «πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας»;

Γ. Π.

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΙΕΡΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Οἱ ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΑΣ ὁμογενεῖς ποὺ τόσον φιλότιμοι τυγχάνουν, ὡρισμένως θὰ θελήσουν καὶ πάλιν μὲ εὐχάριστον διάθεσιν νὰ δείξουν δείγματα υἱϊκῆς ἀφοσιώσεως καὶ θρησκευτικῆς εὐλαβείας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρὸς τὴν Μητέρα μας Ἐκκλησίαν, ποὺ τόσον στοργικὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐνταῦθα Ὁμογένειαν. Ἡ ὑπὲρ τοῦ κλεινοῦ κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας μας προσφορὰ ἂς θεωρηθῇ ὡς μία ἀπὸ τὰς ἱερωτέρας ὑποχρεώσεις μας κατὰ τὰς Ἁγίας αὐτὰς Ἡμέρας, συμφώνως ἄλλως τε καὶ πρὸς τὴν σχετικὴν ἐγκύκλιον τῆς σεβαστῆς μας Ἀρχιεπισκοπῆς. Μετὰ τῶν προσευχῶν μας πρὸς μακροημέρευσιν τοῦ Γεραροῦ μας Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βενιαμὶν ἂς θελήσωμεν νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν βαθυσέβαστον Ἀνωτάτην μας Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν τοῦ Φαναρίου μὲ μίαν δωρεὰν ἡ ὁποία θὰ μᾶς ζητηθῇ κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῶν Ἁγίων Παθῶν. Ἂς ἀποδείξωσι μίαν ἀκόμη φορὰν οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς ὅτι σέβονται καὶ τιμοῦν βαθύτατα τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν των κορυφήν. Ἂς κάμουν καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸ καθῆκόν των συνεισφέροντες τὸν ὀβολόν των εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναούς των ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅταν ζητηθῇ τοῦτο δι' ἑνὸς ἐκτάκτου δίσκου κατὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα.

—•—

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΞΕΛΙΠΕΝ ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος μία ἀκόμη ἐξαιρετικῶς μεγάλη διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας φυσιογνωμία. Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κὺρ Νικόλαος γνωστὸς διὰ τὴν πολυσχιδῆ του δρᾶσιν, διὰ τὴν σωφροσύνην του, διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν τρόπων του καὶ διὰ τὴν θετικήν του ἀπέραντον μάθησιν. Ἡ Εὔανδρος Ἤπειρος τὸν ἐγέννησε καὶ αὐτὴ πρώτη ἐδέχθη τὰ πρῶτα φῶτα τῆς φωτεινῆς του δράσεως. Ἡ ἀνθοῦσα καὶ μεγαλώνυμος Ἐκκλησία τῆς Αἰγύπτου τὸν ἀπέκτησεν ἐνωρίτατα καὶ ἡ ἰδία τὸν ἐξύψωσεν εἰς τὸν περικλεῆ Θρόνον τοῦ Ἁγίου Μάρκου τὸν ὁποῖον ἐκόσμησεν ἐπὶ τετραετίαν δείξας, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, δείγματα τῶν μεγάλων ἔργων τὰ ὁποῖα ἐσκόπει νὰ φέρῃ εἰς πέρας αἴσιον. Δὲν τὸν θρηνεῖ μόνον ἡ Ὀρθοδοξία, δὲν τὸν θρηνεῖ μόνον ἡ Ὁμογένεια, δὲν τὸν θρηνοῦν μόνον ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ ξένων Ὀργανώσεων οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγνώρισαν εἰς διάφορα Θεολογικὰ Συνέδρια, ἀλλὰ τὸν θρηνεῖ καὶ ὅλος ὁ Ὁμογενὴς κόσμος τῆς Ἀμερικῆς ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη ἐν μέσῳ αὐτοῦ πρὸ ἐτῶν ὅτε χάριν ἀτομικῶν του οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων ἦλθεν εἰς τὴν Μεγάλην αὐτὴν Χώραν. Τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Νικολάου τοῦ Ε' αἰωνία ἡ μνήμη.

—•—

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἡ ΙΕΡΑ Πόλις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἁγία Πόλις Ἱερουσαλήμ, διατρέχει, καθ' ἃς ἔχομεν ἰδιαιτέρας ἐκεῖθεν πληροφορίας καὶ ὅπως ἀναγράφεται καὶ εἰς τὸν καθημερινὸν Τύπον μας, μίαν ἐξαιρετικῶς ἀνήσυχον περίοδον τῆς Ἱστορίας της .Οἱ θεοβάδιστοι καὶ οἱ ἄλλοτε ἥρεμοι δρόμοι της ἀντηχοῦν ἀπὸ ἐκρήξεις βομβῶν, ἀπὸ ἤχους ἀεροπλάνων, ἀπὸ φωνὰς καὶ ἀλαλαγμοὺς φανατισμοῦ. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραδόξου αὐτῆς διαπάλης τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν στοιχείων στέκει ὁ Πάνσεπτος Ναὸς τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Ἐνῷ γύρω του λαμβάνουν χώραν θλιβεραὶ συμπλοκαὶ τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως καὶ τῶν ὀργάνων τῆς ἀνταρσίας καὶ χρησιμοποιοῦνται ὅλα τὰ μέσα τοῦ πολεμικοῦ ἐξοπλισμοῦ, ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἵσταται ἐκεῖ τόπος προσευχῆς καὶ εἰρήνης. Αἱ ἀνταρσίαι ἐντείνονται καθημέραν. Καὶ ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἔχει ὑποχρέωσιν καὶ προσεύχεται διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἐκ τῶν συνεχῶν συγκρούσεων τὸ μέγα προσκύνημα ὅλου τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον μετὰ μεγίστης αὐτοθυσίας περιφυλάσσουν οἱ Ἁγιοταφῖται ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μέγαν Πατριάρχην πάσης Ἁγίας Γῆς, τὸν Μακαριώτατον Τιμόθεον τὸν Θέμελιν.

—•—

ΔΙΑ ΤΗΝ 25ην ΜΑΡΤΙΟΥ

ΔΕΝ ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, οὕτω καὶ ἐφέτος θὰ ἑορτασθῇ εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας καὶ παροικίας μας ἡ μεγάλη καὶ διπλῆ Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἐρίτιμοι διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαί μας θὰ φιλοτιμηθοῦν καὶ πάλιν νὰ ὀργανώσουν προγράμματα θαυμάσια κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἑορτὴν τοῦ Γένους καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Ἀλλὰ ὅπως πέρυσιν οὕτω καὶ ἐφέτος ἓν πρᾶγμα ἀπαραίτητον ὀφείλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν:—ὅτι δηλαδὴ αἱ διάφοροι σχολικαὶ ἀπαγγελίαι καὶ οἱ διάλογοι καὶ οἱ μονόλογοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρέπει νὰ εἶναι τελείως ἀπηλλαμένοι ἀπὸ πάσης, ἔστω καὶ τῆς παραμικρᾶς νύξεως ἡ ὁποία θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν προοδευτικὸν ἐκεῖνον Λαὸν μετὰ τοῦ ὁποίου μᾶς συνδέουν σήμερον, μεγάλοι δεσμοὶ φιλίας καὶ ἀγάπης. Καὶ οἱ ὁμιληταὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην— διότι καὶ περὶ αὐτῶν ὁμιλοῦμεν—ἂς προσέξουν, ἐκφωνοῦντες πανηγυρικούς, νὰ μὴ ἀφήσουν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἢ ἐξυπονοουμένη μομφὴ κατὰ παντὸς ἔθνους ἢ καὶ προσώπου ἀκόμη. Ἂς ἑορτασθῇ ἡ 25η Μαρτίου μακρὰν ἀπὸ πάθη καὶ μὲ τὰ ἀγνότερα αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλοπατρίας.

Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδου

Ο ΑΜΒΩΝ

ΠΟΙΟΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ Ο ΦΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΕΝ ΕΡΩΤΗΜΑ

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει κάποιαν ἰδέαν περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ ξεύρει πότε καὶ πῶς αὐτὴ ἱδρύθη. Αἱ περαιτέρω γραμμαὶ θὰ ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἐρώτημα ««Ποῖος ὁ δρόμος ὁ φέρων πρὸς αὐτήν».

Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ὑπήκοος τοῦ Αἰωνίου Βασιλέως δὲν εἶνε ἀρκετὸν νὰ ἔχῃ ὑψηλὰς ἰδέας, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν πνεύματι ἀγάπης. Μὲ ἄλλας λέξεις ὁ δρόμος ποὺ φέρει πρὸς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὸν σώσῃ.

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐὰν πραγματικῶς ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν παρελθόντων εἴκοσι αἰώνων, θὰ ἐκπλαγῶμεν ἀληθῶς διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα ἐπεδαψίλευσεν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μας εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, ἀσχέτως τοῦ τί λέγουν ἢ τί θὰ εἴπουν μερικοί. Ἀνεξάλειπτα εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἠθῶν, ἐπὶ τῆς νομοθεσίας, ἐπὶ τῶν τεχνῶν, ἐπὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐτροποποίησε θεμελιωδῶς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην.

ΘΕΛΗΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΤΑΓΗ

Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἤντλησαν δυνάμεις ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου διὰ νὰ ζήσουν τιμίως. Εἰς αὐτὸ προσέφερον τὰ εὐγενέστερα καὶ ἱερώτερα τῶν αἰσθημάτων των καὶ ἐπῆραν τὴν μεγαλυτέραν ἀληθῶς παρηγορίαν. Ἀκούσατέ το τί λέγει:—«Ἐὰν θέλετε ν' ἀλλάξῃ γύρω σας ἡ ζωή, ἀλλάξατε τοὺς ἑαυτούς σας πρῶτον· διαπλάσατε τὰς καρδίας σας· ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἀρκεῖ μόνον νὰ τὴν ζητῆτε ἐντός σας. Ἡ ἠθικὴ Ἀναγέννησίς σας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θεληματικῆς καὶ πλήρους ὑποταγῆς σας ὑπὸ τὸν Βασιλέα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.» Αὐτὰ λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον ἀποτείνεται πρὸ παντὸς εἰς τὴν καρδίαν.

ΠΕΡΙΕΦΡΟΝΗΣΑΜΕΝ ΤΑΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πράγματι! Ἐὰν εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν παρατηροῦνται ὁμολογουμένως πολλαὶ ἀταξίαι, αὐτὸ ὡρισμένως ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι περιεφρονήσαμεν καὶ περιφρονοῦμεν πάντοτε τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καρδίας. Οἱ γονεῖς φροντίζουν πῶς νὰ ἀναπτύξουν σωματικῶς καὶ διανοητικῶς τὰ τέκνα των, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον, ἴσως δὲ καὶ καθόλου δὲν φροντίζουν διὰ τὴν Εὐαγγελικὴν διαπαιδαγώγησίν των. Διὰ τὴν σπουδήν των θέτουν εἰς τὴν διάθεσίν των ὅ,τι εἶναι δυνατόν:—προγυμνάσεις, διδασκάλους, βιβλία, ἰδιαιτέρας παραδόσεις. Ἀλλ' οἱ γονεῖς αὐτοὶ ἐσκέφθησάν ποτε ὅτι τὸ πρώτιστον αὐτῶν χρέος εἶνε νὰ κάμουν τὰ τέκνα των ἀληθινοὺς ὑπηκόους Ἐκείνου παρὰ τοῦ Ὁποίου καὶ τὰ ἔλαβον; δηλ. ἀληθινοὺς χριστιανοὺς καὶ ὄχι «ἄχθη ἀρούρης;» Ἀφιέρωσάν ποτε ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην φροντίδα διὰ τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων των; Ὁ καθεὶς ἂς δώσῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν. Βλέπομεν νὰ ὀργανώνωνται κάθε ἡμέραν σωματεῖα καὶ σύλλογοι ἀθλητικοί, γυμναστικοί, μουσικοί, διασκεδάσεων, ἀλληλογνωριμιῶν κ. ἄ. Εἰπῆτέ μου τώρα πόσους ἠθικοὺς Συλλόγους γνωρίζετε σκοπὸν ἔχοντας τὴν ἐν Χριστῷ διαπαιδαγώγησιν τῶν ἐφήβων. Ἢ καὶ ἂν ὠργανώθησαν τοιοῦτοι σύλλογοι, πόσοι ἐξ αὐτῶν ἐκράτησαν ἄνω τῶν 10 ἐτῶν! Ἡ νεολαία σήμερον θέλει διασκεδάσεις, θέλει χορούς, θέλει κινηματογράφους ἐλαφρούς, θέλει ποτοποσίας, θέλει GOOD TIME. Ποιὸς θὰ μᾶς διαψεύσῃ;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣ ΟΥΔΕΝ ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ

Ἐν τούτοις διὰ τὴν κατεύθυνσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, εἶνε ἀνάγκη νὰ γεννηθῇ μέσα του μία ἀπεριόριστος δίψα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ὡραίων ἀπαιτήσεων τῆς καρδίας. Ἄνθρωπος μὴ ἀναγεννηθεὶς διὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ πνεύματος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ, δὲν ἔχει μέσα του βασιλεύοντα τὸν Σωτῆρα Χριστὸν διὰ νὰ καθοδηγῇ αὐτὸν εἰς ὅλας τὰς πράξεις του.

ΠΩΣ Θ' ΑΛΛΑΞΗ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ;

Ἄνευ ὅμως τῆς διεισδύσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ἄτομα εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀλλάξῃ ἡ κοινωνία ἡ σημερινὴ ὅσον δήποτε καὶ ἂν προσπαθήσῃ. Κάθε κοινωνικὴ κίνησις θὰ εἶναι καταδικασμένη πάντοτε εἰς τὴν πλήρη ἀποτυχίαν ἐὰν δὲν ἔχῃ ὡς ἄμεσον σκοπὸν τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἂς ἀκούσωμεν δὲ τὸν Ἀπόστολον πῶς δίδει τὸν ὁρισμὸν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ:—«Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, λέγει, δὲν εἶνε βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Ρωμ. 14, 17). Πράγματι δὲ ἐὰν «δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη» ὑπῆρχον εἰς τὴν ζωήν μας, ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐγίνετο ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ· διότι ὅπου δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη, ἐκεῖ καὶ ἡ εὐτυχία, ἐκεῖ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ εὐφροσύνη, ἐκεῖ, μὲ μίαν λέξιν, ἡ ἐπίγειος Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

ΠΟΥΘΕΝΑ ΗΣΥΧΙΑ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἀλλὰ σήμερον κανεὶς δὲν θέλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον ποὺ φέρει πρὸς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ νεότης ὀργᾶ πρὸς ἀσέβειαν· οἱ τῆς μεγάλης ἡλικίας ἀδιαφοροῦν· οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ χαλαροῦνται· τὰ ἐγκλήματα πληθύνουν· θυμός, μῖσος, ψεῦδος, ἀδικία παντοῦ. Πουθενὰ ἡσυχία, πουθενὰ ἀγάπη, πουθενὰ δικαιοσύνη, πουθενὰ συμπάθεια. Μία μόνον φωνὴ ἀκούεται, καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶνε:—«τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου».

ΕΑΝ ΟΜΩΣ ΕΒΑΣΙΛΕΥΕΝ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ὁποία ὅμως θαυμασία διαφορὰ θὰ ἐπεκράτει εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον ἐὰν ἐβασίλευεν ὁ Νόμος τοῦ Εὐαγγελίου.

Δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον τότε αἱ ἔριδες καὶ τὰ πάθη ποὺ ἀποδιώκουν τὴν εἰρήνην, ποὺ καταστρέφουν τὴν ἑνότητα, ποὺ σπείρουν τὰς διχονοίας, ποὺ ἐξαπολύουν τὰς ἀγριότητας. Ἀντὶ τούτου, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐθεωρῶντο ἴσοι χωρὶς νὰ φθονῶνται, θὰ ἦσαν ἀδύνατοι χωρὶς νὰ περιφρονῶνται, θὰ ἦσαν πλούσιοι χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύωνται. Ὅλα τὰ κακουργήματα θὰ ἐξέλειπον καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ἄκρα εἰρήνη θὰ ἐβασίλευε, διότι θὰ ἐγίνετο πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΚΤΗΜΑ ΜΑΣ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἂς ἐλευθερωθῶμεν, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὰ ἄγρια πάθη τοῦ ψεύδους, τῆς βίας, τῆς ἀδικίας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ἂς καθαρίσωμεν τὰς καρδίας μας διὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα μας ὁ Θεός. Καὶ τότε ἡ Βασιλεία Του θὰ γίνῃ κτῆμά μας. Ἂς ἀπομακρυνθῶμεν πλέον ἀπὸ τὸ ἁμαρτωλὸν παρελθόν μας καὶ ἂς στρώσωμεν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας μὲ ἔργα ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. Διανύομεν τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἡμερῶν καὶ θὰ εἶνε τρομερὸν νὰ τὰς διέλθωμεν ματαίως χωρὶς νὰ μετανοήσωμεν καὶ νὰ εἴπωμεν μὲ τὴν ἀγνοτέραν διάθεσιν τὸ:

«ὡσαννά, εὐλογημένος
ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.»

Ἐξεδόθη τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ EN POMFRET, CONN.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1939

—:—

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

Τὴν δρᾶσιν τοῦ Πρώτου Σχολικοῦ Ἔτους 1937—1938 καὶ τὰς Ὁμιλίας τῶν Ἱεροσπουδαστῶν κατὰ τὴν λῆξιν τῆς Σχολικῆς περιόδου. Ἐπίσης τὸ Ἑορτολόγιον τοῦ Ἔτους 1939, Κατάλογον τῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν διευθύνσεων καὶ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου ἑκάστης, Κατάλογον τῶν Ἱερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν διευθύνσεων αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἄλλας πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὸν ὀργανισμὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Πρὸς κάλυψιν τῶν τυπογραφικῶν καὶ ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἡ τιμὴ τοῦ Ἡμερολογίου ὡρίσθη εἰς 25 σέντς.

Γράψατε εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς: Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y. ἢ εἰς τὴν Προπαρασκευαστικὴν Θεολογικὴν Σχολήν: Greek Archdiocese's Preparatory School, Pomfret Center, Conn.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΕΝΤΟΣ ΙΕΡΟΛ. Θ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΩΡΑΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρα, Ἱερὲ Κλῆρε αὐτῆς καὶ ἀγαπητοὶ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι τῆς Νέας Ἀγγλίας:

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν πατέρα Βασίλ. Εὐθυμίου ὅστις ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν μου τὰ ὀλίγα αὐτὰ λεπτὰ ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ραδιοφωνικῆς ὥρας, δηλ. τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ τοῦ Καθεδρικοῦ μας Ναοῦ.

Ἐκφράζω βαθύτατα αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Θείαν Πρόνοιαν ἡ ὁποία μὲ τὴν ἄπειρον Αὐτῆς συγκατάβασιν μὲ ἐδέχθη σήμερον τὸ πρωῒ πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Αὐτῆς Βωμοῦ καὶ μὲ κατέταξε μεταξὺ τῶν Λευϊτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐναγκαλίζομαι νοερῶς τοὺς ἀγαπητοὺς ὁμογενεῖς οἱ ὁποῖοι εἴτε παρόντες ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας, εἴτε ἀπόντες εἰς διάφορα μέρη τῆς χώρας αὐτῆς, ἥνωσαν τὰς εὐχὰς αὐτῶν πρὸς τὸν Ὕψιστον ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ ἀναδειχθῶ ἀντάξιος τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἀποστολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλήθην.

Ἕκαστος δύναται εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ τὴν πλήμμυραν τῆς συγκινήσεως εἰς τὴν ὁποίαν πνίγεται ἡ ψυχή μου σήμερον καὶ τὴν ἀδυναμίαν μου νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου μου εἰς μίαν νέαν ζωήν, τῆς ὁποίας ὁ δρόμος ἀρχίζει ἀπὸ τῆς γῆς καὶ φθάνει εἰς τὸν οὐρανόν.

Δὲν εἶμαι εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός μου, καὶ ἡ ἀπόφασίς μου νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, μολονότι ἀπὸ πολὺ μικρὸς ἔθεσα τὸ ζήτημα αὐτό, δὲν εἶναι ἀπόφασις προερχομένη ἀπὸ ἕνα αἰφνίδιον ἐνθουσιασμόν. Εἶναι ἀπόφασις στηριζομένη ἐπάνω εἰς τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἕλληνος Ὀρθοδόξου Κληρικοῦ ἐν Ἀμερικῇ.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Ἕλλην Ὀρθόδοξος Κληρικὸς ἐνταῦθα, προορισμοῦ διπλοῦ τὴν μορφὴν καὶ συγγενεστάτου κατ' οὐσίαν, διότι ἀποβλέπει εἰς δύο ἱερώτατα δι' ἡμᾶς ἰδανικά, τὸ ἐπίγειον καὶ τὸ οὐράνιον, δηλ. ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν φυλετικῶν μας ἀναγκῶν καὶ πόθων εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἑδραίωσιν καὶ πρόοδον τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀνάδειξιν Αὐτῆς εἰς τὴν ξενητειάν.

Κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐν Ἀμερικῇ ζωῆς μου παρηκολούθησα τοὺς κόπους καὶ ἀγῶνας τοῦ παλαιοτέρου Κλήρου μας ἐνταῦθα. Εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀγωνίαν τὴν ὁποίαν οἱ παλαιότεροι ἱερεῖς ὑφίσταντο προσπαθοῦντες ν' ἀνταποκριθοῦν εἰς καθήκοντα διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον προπονηθῇ εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος. Διότι ἐνῷ ἐκεῖ ἐχειροτονήθησαν ὅπως ὑπηρετήσουν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς περιβάλλον ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον ἀπὸ ἀπόψεως Ὀρθοδοξίας, προσπληθέντες ἐδῶ εἶχον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν ἀνωτερότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν Αὐτῆς ἐνώπιον στρατοπέδων ἐχθρικῶν ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως καὶ ἀνηκόντων εἰς πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀπόχρωσιν. Καὶ ἐνῷ ἐκεῖ ἦσαν μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς

μητρὸς Ἑλλάδος καὶ οὐδὲ εἰς τὸν ὕπνον των ποτὲ ὠνειρεύθησαν κίνδυνον ἔστω καὶ δι' ἕν μέλος τοῦ ποιμνίου των μήπως τοῦτο ἀποπλανηθῇ ἐθνικῶς, προσκληθέντες ἐδῶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ εὑρίσκωνται συνεχῶς ἐπὶ μιᾶς σκοπιᾶς, φρουροῦντες ἀγρύπνως τὸ ποίμνιον ἀπὸ πάσης ἀλλοφύλου ἐπιδράσεως.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλάκις πολλαὶ ἠκούοντο διαμαρτυρίαι ἐναντίον τῆς φαινομενικῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἐν λόγῳ Ἱερέων μας.

Μολονότι δὲ πάντοτε σχεδόν, ὅταν ἕν σύνολον, ὅπως εἶνε ἡ Ὁμογένειά μας ἐν Ἀμερικῇ, διαμαρτύρεται διὰ τὰς παρουσιαζομένας ἐλλείψεις αἱ ὁποῖαι πάντοτε εἰς τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας ὑπάρχουν, τοῦτο εἶνε δεῖγμα ὁρμῆς αὐτοῦ πρὸς πρόοδον, ὅμως ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ διαμαρτυρίαι αὗται ἤγγιζον τὸ ὅριον ἀδικίας πρὸς τοὺς Ἱερεῖς.

Ἀλλὰ μὲ χριστιανικὴν ὑπομονὴν ἐδέχθησαν τὰ βέλη καὶ μὲ τὴν ἱκανοποίησίν των ὅτι οὕτω ἔγιναν σκαλοπάτια διὰ νὰ ἀνέλθῃ βαθμηδὸν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἰς τὸ ὕψος τὸ ὁποῖον τῆς ἁρμόζει, ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ἀπεδήμησαν πρὸς Κύριον, ἄλλοι ἀνεχώρησαν εἰς τὰς γενετείρας των (σχεδὸν ὅλοι οὗτοι πάμπτωχοι) καὶ ἄλλοι ἀγωνίζονται ἀκόμη γέροντες ἢ ὑπέργηροι, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἐφημεριακοῦ ἡμῶν Κλήρου.

Διὰ τοῦτο ἡ ψυχή μου ὡς τέκνου τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας πάντοτε ἦτο πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτούς, εἰς τὴν ἀφανῆ ἐργασίαν καὶ συνεργασίαν τῶν ὁποίων, μετὰ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Κοινοτήτων, ὀφείλεται ἡ σημερινὴ δρᾶσις τῶν διακοσίων ὀγδοήκοντα Κοινοτήτων μας ἐν Ἀμερικῇ. Ποτὲ δὲν ἐδειλίασεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ τὰς διαμαρτυρίας ἐκείνας, οὕτως ὥστε νὰ μὲ ἀποτρέψουν νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἱερὰν φάλαγγα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἐθεώρησα τιμήν μου νὰ ἀξιωθῶ τῆς κατατάξεως εἰς αὐτήν.

Τὴν τιμὴν αὐτὴν ἐκτιμῶ πολὺ περισσότερον σήμερον ὁπότε ἡ Σεβ. Ἀρχιεπισκοπή μας παρουσιάζει ἕνα εὐρωστότατον ὀργανισμὸν τοῦ ὁποίου τὴν λαμπρὰν ἐργασίαν ἀναγνωρίζουν καὶ θαυμάζουν πάντες οἱ Ὁμογενεῖς.

Μὲ τὸ νέον ἐξ Ἑλλάδος αἷμα τὸ ὁποῖον ἐχύθη εἰς τὸν ὀργανισμὸν αὐτὸν διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ κληθέντων τεσσαράκοντα περίπου προσοντούχων Ἱερέων προχωρεῖ στερρῶς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ προορισμοῦ Αὐτῆς. Διὰ δὲ τῆς Θεολογικῆς αὐτῆς Σχολῆς ἐξασφαλίζει ὄχι μόνον τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον εἰς τὸ μέλλον ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν της πεπρωμένων ὡς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸ ὁποῖον πάντοτε ἀνῆκε ἡ Διοίκησις τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Χριστιανῶν.

Ἀπὸ τοιαῦτα φρονήματα ἐμφορούμενος, εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὁ ὁποῖος ηὐδόκησε νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς Πόθους μου. Ταῦτα θεωρῶ ἀρκετὰ διὰ πρώτην φορὰν ἀποτεινόμενος ὡς κληρικὸς πρὸς τὴν ἀγαπητὴν Ὁμογένειαν καὶ ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μου μετὰ τῆς ἀπείρου ἀφοσιώσεώς μου πρὸς τὴν Σεβαστὴν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ ἐλάχιστος θεράπων.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΣΟΒΑΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ Η ΕΝΤΑΥΘΑ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

Πολλαὶ μέχρι τοῦδε κατεβλήθησαν προσπάθειαι καὶ μετ' ἐπιμελείας συνεχίζονται πρὸς συγκράτησιν τῆς Νέας Γενεᾶς εἰς τὴν πατρώαν πίστιν καὶ τὰ Ἑλληνικά μας ἰδεώδη. Ὅλοι οἱ παράγοντες, πρωτοστατοῦντος τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, ἀφ' ὅτου ὑπάρχει τοιοῦτος ἐν Ἀμερικῇ καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοῦ Κλήρου, τῶν Κοινοτήτων, τῶν Συλλόγων, τῶν Συμβουλίων των, τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων καὶ διδασκάλων, συγκαλοῦν Συνέδρια, καταρτίζουν προγράμματα καὶ ὑποδεικνύουν τρόπους, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων προσδοκᾶται νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ὡς ἄνω ἀποτελέσματα.

Ἀναμφιβόλως δὲ μὲ τὴν ἐντατικὴν καὶ συστηματικὴν ἐκ μέρους ὅλων προσπάθειαν ἔχομεν κατορθώσει νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τὴν Ἀμερικανογεννημένην γενεὰν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν μας καὶ τὴν Ἐθνικήν μας ἰδεολογίαν.

Ἐὰν θελήσωμεν τώρα νὰ μελετήσωμεν ἐπισταμένως τοὺς ἐπὶ μέρη τρόπους καὶ τὰ χρησιμοποιούμενα μέσα πρὸς εὐόδωσιν τῶν σκοπῶν μας, θὰ ἴδωμεν ὅτι ρυθμίζομεν ταῦτα ἀναλόγως τῶν ὑπαρχόντων καὶ παρουσιαζομένων κινδύνων. Ἀντιτάσσομεν δηλαδὴ εἰς αὐτοὺς ἀνάλογα ἀμυντικὰ μέσα. Ἐφαρμόζομεν ὅ,τι ἀκριβῶς γίνεται εἰς τὸν πόλεμον πρὸς ἐπικράτησιν.

Τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἐνυπάρχει εἰς πάντα ζῶντα ὀργανισμὸν καὶ ἐκδηλούμενον παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως μᾶς ὑποδεικνύει ἑκάστοτε τοὺς τρόπους πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν διαφόρων κινδύνων τῆς ἀφομοιώσεως. Κατανοήσαντες λοιπὸν τοὺς κινδύνους τούτους τῆς ἀφομοιώσεως, ἔστω καὶ κάπως ἀργά, ἀνεστηλώσαμεν τὴν σχετικὴν ἀντίστασιν μὲ τὰς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὰ Σωματεῖά μας, μὲ τοὺς Συλλόγους μας, μὲ τὰ καθημερινὰ καὶ Κυριακάτικα Σχολεῖά μας, μὲ τὰς συγκεντρώσεις μας κλπ.

Ἐν τούτοις πρὸς ἕνα κίνδυνον, ἴσως τὸν σπουδαιότερον ὅλων, διότι λάθρα καὶ ἀπαρατήρητα μᾶς ἀπειλεῖ νὰ σείσῃ ἐκ βάθρων καὶ νὰ καταστρέψῃ ὄχι μόνον τὸ Ἐθνικὸν ἀλλὰ καὶ θρησκευτικὸν ἐν Ἀμερικῇ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον μὲ τόσους κόπους καὶ θυσίας ἀνεγείρομεν, πρὸς τοὺς Μικτούς, λέγω, Γάμους, δὲν ἀντετάξαμεν μέχρι τοῦδε συστηματικήν τινα ἀντίδρασιν. Δὲν ἀπησχόλησε δηλαδὴ τοὺς ἐπαΐοντας, ὄχι βέβαια πῶς νὰ θεραπεύσωμεν τὸ γενόμενον ἤδη κακόν, διότι εἶνε ἡ μόνη περίπτωσις ἴσως, καθ' ἣν καὶ ἡ σκέψις ἀκόμη πρὸς θεραπείαν θ' ἀπετέλει ἔγκλημα καταδικαστέον πρωτίστως ὑπὸ τὸν ἠθικὸν νόμον, ἀλλὰ πῶς νὰ προλάβωμεν ἐνδεχομένους μικτοὺς γάμους. Γάμους μεταξὺ Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ μὴ τοιούτων.

Μήπως δὲν ἐσκέφθησαν τὸν κίνδυνον τοῦτον ἀρά γε; Ἢ μήπως ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀδυναμίαν μας πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ κινδύνου τούτου μοιρολατρικῶς περιμένομεν τὸ μοιραῖον;

Τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἀναμφιβόλως πάντοτε ἀπησχόλησαν κατ' ἰδίαν καὶ ἀπασχολοῦν τοὺς πάντας καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τοὺς γονεῖς, ἐνδιαφερομένους ἀμεσώτερον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν παιδιῶν των. Ἀλλὰ ἐπισήμως ποίαν ἄλλην ἀρά γε ὁμαδικὴν ἀντίδρασιν θὰ ἠδύναντο ν' ἀντιπαρατάξουν ἀπέναντι τοῦ κινδύνου τούτου, ἐκτὸς τῶν συνήθων μέσων, τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σχολείου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν συγκεντρώσεων, ὅπου ἡ ἀλληλογνωριμία

τῶν φύλων λαμβάνει χώραν καὶ τὰ εἰδύλλια πολλάκις πλέκονται, ἐφ' ὅσον «τὸ πολὺ ὁρᾶν τίκτει τὸ ἐρᾶν;»

Τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἀναμφιβόλως συνετέλεσεν εἰς ὅλους τοὺς μικτοὺς γάμους, τόσον τῆς πρώτης ὅσον καὶ τῆς δευτέρας γενεᾶς καὶ τοὺς πλείστους βέβαια τῶν μὴ μικτῶν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶνε τὸ προάγον τὸν γάμον, μοῦ φαίνεται ὅτι διὰ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ πάλιν τοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ἐσκεμμένης χρησιμοποιήσεώς του εἰμποροῦμεν νὰ μετριάσωμεν κατὰ πολὺ τοὺς μικτοὺς γάμους. Ἡ στενωτέρα καὶ συχνοτέρα ἐπαφὴ τῆς νέας γενεᾶς συντελουμένη διὰ μικτῶν συλλόγων καὶ συχνοτέρων συγκεντρώσεων, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν πάντως τῶν πρεσβυτέρων, ἀναγνωρίζεται ὑφ' ὅλων ὡς εἷς τῶν καλυτέρων τρόπων τῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἀλληλογνωριμίας καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τῆς διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ὑμεναίου συνδέσεών των.

Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν διαιώνισιν τῆς φυλῆς μας καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, νὰ καταλάβωμεν καὶ νὰ χωνέψωμεν τὴν ἀνωτέρω ἀλήθειαν καὶ σύμφωνα μ' αὐτὴν νὰ ρυθμίζωμεν τὰς κατευθύνσεις μας.

Ἐγνώρισα πολλοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι σπανίως ἐνδιεφέρθησαν νὰ καταπείσουν καὶ παραπείσουν τὰ παιδιά των καὶ δὴ τ' ἀγόρια των πρὸ παντός, νὰ μεταβοῦν ἐν συνοδείᾳ των ἢ καὶ μόνα των ἔστω, εἰς Ἑλληνικὰς συγκεντρώσεις, ὅπως εἶναι αἱ εἰς τὰς Κοινοτικὰς αἰθούσας ἢ καὶ ἀλλαχοῦ, ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων ἢ ἄλλων Συλλόγων διδόμεναι. Ἄλλοι ἀπὸ πνεῦμα ὑπεράγαν ἐγωϊστικὸν καὶ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως ἀνωτερότητός των, ἄλλοι ἀπὸ ἔλλειψιν ἐθνικοῦ φανατισμοῦ, γενόμενοι οἱ ἴδιοι χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν θύματα κοσμοπολιτικῶν ἀντιλήψεων, ἄλλοι ἀπὸ ἔλλειψιν θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ ἄλλοι ἐξ ὑποτιμήσεως τῶν συνεπειῶν τῶν μικτῶν γάμων, μὴ ἐνδιαφερόμενοι ἢ καὶ ἀποφεύγοντες τὰς τοιούτου εἴδους συγκεντρώσεις. Ἄλλοι πάλιν φοβούμενοι τὴν κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου ἢ κάποτε καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν κοριτσιῶν των δὲν τὰς ἐπιτρέπουν νὰ ἔβγουν οὔτε μισὴν ὥραν μὲ Ἑλληνόπουλα. Τὸ ἀποτέλεσμα συνήθως εἶνε ὅτι τὰ ἀγόρια στρεφόμενα προσωρινῶς δῆθεν πρὸς ξένας, παγιδεύονται διὰ πάντα ὑπ' αὐτῶν καὶ φυσικὰ κατὰ μεγάλην πλειονοψηφίαν ἐπέρχεται ἡ ἀποξένωσις ἂν ὄχι τῶν ἰδίων πάντως ὅμως τῆς μελλούσης οἰκογενείας των.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης μελέτης μου εἶνε ὄχι νὰ συγκρίνω τὰς Ἑλληνίδας μὲ τὰς ξένας καὶ νὰ προτιμήσω τὰς πρώτας, ἐν πάσῃ περιπτώσει διὰ τὰ πολλὰ των χαρίσματα— διότι βεβαίως ὑπάρχουν καὶ μεταξὺ τῶν ξένων πολλὰ μαργαριτάρια — ἀλλὰ νὰ ἐξετάσω ἂν καὶ κατὰ πόσον ἐπιτρέπεται ἢ ἂν συμφέρῃ ἀπὸ οἰκογενειακῆς, ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀπόψεως ὁ τοιοῦτος γάμος, διὰ τοῦτο θὰ πραγματευθῶ ἐν τοῖς ἑπομένοις διὰ τοὺς «Μικτοὺς Γάμους» ἀπὸ τῶν ἀπόψεων τούτων:

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

"ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ"
Περιοδικὸν Ἠθικοθρησκευτικὸν
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
Συνδρομὴ Ἐτησία, Ἐξωτερικοῦ, Δολλ. 2.50
Διεύθυνσις:
Most Rev. Meletios, D. D., Metropolitan of Christopoleos
OECUMENICAL PATRIARCHATE
Phanar—Istambul—Turkey

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΠΟ ΣΠΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΜΥΣΤΡΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Εἶνε κυρίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Κατακουζηνῶν καὶ πρὸ παντὸς τῶν Παλαιολόγων ὅτε ἀνεπτύχθη ἡ Βυζαντινὴ τέχνη εἰς τὸν Μυστρᾶν. Καὶ ἐν πρώτοις εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τοποθεσίας ἐκείνης εὑρίσκετο τὸ περίφημον «φρούριον» ἐνισχυόμενον γύρω διὰ τείχους διπλοῦ ἔξω τοῦ ὁποίου εἶχον κτισθῇ τὰ παλάτια καὶ τὰ ἀρχοντικὰ οἰκήματα πριγκήπων καὶ δεσποτῶν περιτριγυρισμένα καὶ πάλιν ὑπὸ τείχους ὥστε ἡ ὅλη πόλις νὰ προφυλάσσηται ὑπὸ τριπλοῦ ἐν τῷ συνόλῳ τείχους καὶ νὰ εἶνε ἀπόρθητος. Ἐδῶ ἔμενον οἱ Δεσπόται τοῦ Μωρηᾶ μὲ τοὺς τιτλούχους τῆς Αὐλῆς, «σπαθαρίους, συγκέλους, πρωτοβεστιαρίους» κ. ἄ.

Εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῆς πόλεως φαίνεται καὶ σήμερον Ναὸς ὡραιότατος ὁ περίφημος Ναὸς τῆς Μονῆς τῆς Παντανάσσης. Ὁ Ναὸς αὐτός, τῆς Παντανάσσης διετηρήθη ἄριστα, ὑπὸ ἔποψιν δὲ ἀρχιτεκτονικὴν καὶ ζωγραφικὴν εἶνε σπουδαιότατος. Αἱ δὲ τοιχογραφίαι διατηροῦνται σχεδὸν ὅλαι. Ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὴν μίαν σωζομένην στοάν της ἀντιλαμβανόμεθα πόσον ὡραῖαι καὶ κομψαὶ θὰ ἦσαν καὶ αἱ ἄλλαι στοαί της, ὁ δὲ τροῦλλός της ἔχει σχῆμα σταυροῦ, ἐνῷ τὸ κωδωνοστάσιόν της εἶνε ἕνας ὑψηλὸς πύργος. Τὸ ὅλον σχέδιον τῆς Παντανάσσης εἶνε χαριτωμένον καὶ κομψόν. Ὁ Ναὸς αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἐλέγετο καὶ Ναὸς ἢ Μονὴ τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ, ἐνταῦθα δὲ ἔχει ταφῇ ἡ σύζυγος Θεοδώρου τοῦ Α'. ἡ περίφημος διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ὡραιότητά της Δέσποινα Μαλατέστα.

Ὀλίγον πέραν, πρὸς τὰ κάτω, κεῖται ὁ Ναὸς τῆς Περιβλέπτου. Τὸ ὄνομα «Περίβλεπτος» ἀναφέρεται βεβαίως εἰς τὴν Ὑπεραγίαν (Θεοτόκος ἡ Περίβλεπτος) ἢ διότι ὁ Ναὸς αὐτὸς ἐφαίνετο πάντοθεν καίτοι εἶνε κτισμένος πλησίον βράχου μεγάλου ἢ στηρίζεται ἐπ' αὐτοῦ. Ἄνωθεν ὑψοῦται Κωδωνοστάσιον. Αἱ τοιχογραφίαι τῆς Περιβλέπτου εἶναι ἴσως αἱ πλέον ἀξιοθαύμαστοι ὅλου τοῦ Μυστρᾶ.

Ὁ ἐπισκέπτης κυριολεκτικῶς κατασυγκινεῖται ὅταν, προχωρῶν ὀλίγον, ἀντικρύζῃ τὸ ὡραιότερον ἴσως μνημεῖον τοῦ Μυστρᾶ, τὸν περίφημον Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Ναὸς αὐτὸς φαίνεται ἦτο ὁ Μητροπολιτικὸς Ναός, διότι μέχρι καὶ σήμερον ἀκόμη ὁ πολὺς λαὸς τὸν γνωρίζει ὡς ἡ Μητρόπολις. Ἀποτελεῖται ἀπὸ συγκρότημα κτιρίων περιβαλλόμενον ἀπὸ περιτείχισμα. Ἡ Μητρόπολις αὐτὴ θὰ ἦτο τὸ κέντρον πάσης ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως τοῦ Μυστρᾶ· ἔκτισεν αὐτὴν ὁ Ἐπίσκοπος Λακεδαίμονος Νικηφόρος τὸ 1309 ὅπως δεικνύουν ἐπιγραφαὶ σωζόμεναι ἀκόμη, ἐν μέρει.

Ὁ Ναὸς αὐτὸς εἶνε βασιλικὴ τρίκλιτος μὲ τροῦλλον καὶ μὲ καμάρας διασταυρουμένας. Ὁ στολισμὸς καὶ αἱ τοιχογραφίαι της εἶναι ἐπιβλητικαὶ καὶ ἔξοχοι ὑπενθυμίζουσαι τὰς τοιχογραφίας τῆς ἐν Κ)πόλει Μονῆς τῆς Χώρας (Καχριὲ τζαμισὶ) καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπή της εἶνε πλουσίως φανταστικὴ καὶ μεγαλειώδης. Συνεχόμενον μὲ αὐτὸν ἐγείρεται καὶ τὸ Ἐπισκοπικὸν Μέγαρον, ὅπου σήμερον στεγάζεται ἐκεῖ καὶ τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον τοῦ Μυστρᾶ, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν περισυλλεγῆ πολλὰ κειμήλια ἄξια λόγου.

Εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτὴν ἐστέφθη 6 Ἰανουαρίου 1449 Αὐτοκράτωρ ὁ «Δεσπότης τοῦ Μορέα Κὺρ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος» καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ Βυζάντιον ὡς τελευ-

ταῖος πλέον Ἕλλην Βασιλεύς του. Εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτὴν δεικνύουν εἰς τὸν ἐπισκέπτην ρανίδας αἱματώδεις ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Εἶναι, λέγουν, αἱ τελευταῖαι ρανίδες αἵματος τοῦ Μητροπολίτου Ἀνανίου. Ὅταν εἶδεν οὗτος μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1770 τοὺς Τούρκους νὰ πλησιάζουν, ἐβγῆκε ντυμένος ὁλόχρυσα κρατῶν σταυρὸν καὶ κηρία ἀναμμένα μήπως καὶ τοὺς συγκινήσῃ. Οἱ Τοῦρκοι ὅμως ἐπέταξαν κάτω τὰ ἱερὰ καὶ ἐσκότωσαν τὸν Μητροπολίτην ποὺ ἐδέετο εἰς τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἐπιτιθεμένους Τούρκους. Ἦτο καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τιμημένους κληρικοὺς ποὺ ἔδωκαν ὅ,τι πολύτιμον εἶχον.

Ὀλίγον τι παρακάτω εὑρίσκεται ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἢ τῆς Εὐαγγελιστρίας ὅπως λέγεται εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, ἀνήκων εἰς τὸν 13ον αἰῶνα. Εἶνε θαυμασίως διατηρημένος, μὲ τροῦλλον καὶ μεγάλον νάρθηκα. Εἰς τὸ εἰκονοστάσιόν του ὑπάρχουν θαυμάσια ἔργα γλυπτικῆς διακοσμήσεως, ἀλλ' αἱ τοιχογραφίαι ἔχουν ὅλαι σχεδὸν καταπέσει ἀπὸ πολλοῦ, μὴ ληφθείσης παλαιόθεν εἰδικῆς φροντίδος διὰ τὴν διατήρησιν αὐτῶν.

Εἰς τὴν ἰδίαν περιφέρειαν εὑρίσκεται ὁ Ναὸς τῶν Ἁγ. Θεοδώρων, οἰκοδομηθεὶς ὡσαύτως τὸν 13ον αἰῶνα. Ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ διαφέρει ἀπὸ τὴν τῶν ἄλλων Ναῶν. Ὁ τροῦλλός του εἶνε μέγας καὶ στηρίζεται εἰς 7 κύρια σημεῖα ἀντὶ τῶν συνήθων τεσσάρων. Ἡ ἐξωτερικὴ διακόσμησις τοῦ Ναοῦ ἦτο θαυμασία ὡς δεικνύει ἡ σχετικὴ ἀναστήλωσις, τὰ δὲ παράθυρά του ἰδιότυπα. Ἐκ τῶν σωζομένων λειψάνων σημαντικωτάτη εἶνε ἡ προσωπογραφία Αὐτοκράτορός τινος ἱκετεύοντος γονυπετῶς τὴν Παναγίαν. Ἐνταῦθα ὁ συνοδεύων με προσφιλὴς κ. Κ. Ψυχογιός, ἐξοχότης εἰς τὰ ζητήματα τοῦ Μυστρᾶ, μοὶ ἔδειξε καὶ τάφον τοῦ Πρίγκηπος Θεοδώρου τοῦ Α' πιθανὸν κτίτορος ἢ ἀνακαινιστοῦ τοῦ Ναοῦ.

Ἄλλος Ναὸς εἰς τὴν περιοχὴν εἶνε ὁ Ναὸς τῆς γνωστῆς ὡς Μονῆς τοῦ «Ἀφεντικοῦ». Σωζόμενος ὁπωσδήποτε καλῶς, εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας. Ἐκτίσθη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 14ου αἰῶνος καὶ ἀνήκει εἰς τοὺς διωρόφους τρουλλωτούς, ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ ὀλίγοι σώζονται. Ὁ ὅλος Ναὸς τοῦ Ἀφεντικοῦ, γνωστὸς καὶ ὡς Ναὸς τοῦ Βροντοχίου περιτριγυρίζεται ἀπὸ μικρὰ παρεκκλήσια κοσμημένα μὲ θαυμασίας τοιχογραφίας καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ εἶνε ἡ «τράπεζα τῶν μοναχῶν»· κάτωθεν δὲ μιᾶς ἀψῖδος παριστάνεται ὁ κτίτωρ τῆς Μονῆς προσφέρων τὸν Ναὸν εἰς τὴν Παναγίαν ὅπως συνήθως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλους παλαιοὺς Ναοὺς εἰς διάφορα μέρη (Ἅγιον Ὄρος, Καστορίαν, Θεσσαλονίκην καὶ ἀλλαχοῦ).

Ἄλλοι μικρότεροι Ναοὶ εἶνε: τὸ παρεκκλήσιον τῶν Χρυσοβούλλων λεγόμενον οὕτω διότι ἔχει ὡραίας τοιχογραφίας παριστώσας ἀγγέλους κρατοῦντας χρυσόβουλλα τὰ ὁποῖα δίδουν πληροφορίας περὶ τῶν ἀφορώντων τὴν Μονὴν καὶ τὰ κτήματα αὐτῆς τὰ ὁποῖα τῇ δωρεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Ναΐσκος τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου ἔξω τῶν τειχῶν. Σημειωτέον ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ναοὶ τοῦ Μυστρᾶ διατηροῦνται καθαρώτατοι, καὶ τοῦτο ὀφείλεται κατὰ πολὺ εἰς τὰς ἐν Μυστρᾷ Μοναχὰς μὲ ἐξαιρετικὴν αὐτοθυσίαν ἐργαζομένας ὑπὸ τὴν ἡγουμένισσαν Γιατράκου.

Ὄχι μακρὰν τῆς λεγομένης Πύλης τῆς Μονεμβασίας, περὶ τὰ 500 πόδια, εὑρίσκονται τὰ ἀνάκτορα τῶν Παλαιολόγων· ἐντὸς δὲ τοῦ περιβόλου τῶν Ἀνακτόρων εὑρίσκετο ὁ Ναὸς τῶν Ἀνακτόρων, ἡ Ἁγία Σοφία, σταυροειδοῦς Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, κομψοτάτη. Πρὸς Νότον τῶν Ἀνακτόρων κεῖται ἀρκετὰ μέγας Ναός, ὁ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κτισθεὶς περὶ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα, ρυθμοῦ τρουλλωτοῦ. Αἱ ἁγιογραφίαι τοῦ Ναοῦ τούτου καθὼς καὶ μερικαὶ ἄλλαι τῶν ἄλλων Ναῶν εἶναι τριμμέναι ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ σβυσμένα τὰ πρόσωπά των. Τὰ ἀνάκτορα αὐτὰ τῶν Παλαιολόγων ἡ σημερινὴ παράδοσις ἐπιμόνως θέλει νὰ τὰ ὀνομάζῃ ὡς «σαράγια τῆς βασιλοπούλας». Ἐξαιρετικῶς κατεπλάγην ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν «αἴθουσαν τοῦ θρόνου» ἡ ὁποία ἔχει μέγα πλάτος καὶ σπάνιον μεγαλεῖον.

Τὰ τείχη τοῦ Μυστρᾶ σώζονται εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰς μερικὰ δὲ μέρη σχεδὸν ἀκέραια. Τὸ κτίσιμόν των εἶνε στερεώτατον, διότι οἱ λίθοι εἶνε μὲ μεγάλην τέχνην ἐνσφηνωμένοι. Εἰς δὲ τὸ ἄκρον μιᾶς πλατείας ὑψώνονται οἱ τοῖχοι μεγάλων κτιρίων τὰ ὁποῖα εἶναι προφανῶς παλάτια δεσποτῶν.

Ὁ «Κεντρικὸς δρόμος» μόλις ἔχει πλάτος 6 ποδῶν ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἐρείπια ἴσως καὶ μέχρι δύο χιλιάδων οἰκιῶν ὡς σκελετοὶ τώρα ἀπομένουν, ἐνῷ πλῆθος ὀρνίθων ἀνηκουσῶν εἰς 10-20 προσφυγικὰς οἰκογενείας, σκαλίζουν τὰς αὐλὰς αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἀντήχουν μὲ ὕμνους καὶ τραγούδια. Ὦ πόσον ἡ «ξεπεσοῦρα» κάμνει τὰ ἄψυχα συμπαθέστερα!

Κάποιος εἶπε καὶ εἶνε ἀληθέστατον ὅτι οἱ Ναοὶ τοῦ Μυστρᾶ ἔχουν τὴν «ὡραιότητα τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ποὺ ἔμαθε νὰ στηρίζῃ μὲ ἀπαράμιλλον τέχνην τρούλλους τόσον ἁπαλὰ ἐπάνω εἰς τοὺς πεσσοὺς ὥστε νὰ φαίνωνται πὼς πιέζουν τὴν οἰκοδομὴν μὲ βάρος μόλις περιστερᾶς.» Ὁ Μυστρᾶς καὶ οἱ Ναοί του ἐδημιουργήθησαν ὅταν τὸ Βυζάντιον ἦτο πλέον καταδεδικασμένον. Ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν λάμψιν μιᾶς Αὐτοκρατορίας ποὺ δὲν θέλει καὶ δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπον νὰ σβύσῃ.

Γ. Π.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ

Κάθε πρωῒ οἱ κάτοικοι τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου χωριοῦ ποὺ μοιάζει σὰν μιὰ παραδεισιακὴ γωνιὰ ἐπάνω στὴ γῆ, ἀντικρύζουν τὴν γνωστή, χαρούμενη ὄψι ἑνὸς γερο-λεβέντη καμμιὰ ἑξηταπενταριὰ περίπου χρονῶν ποὺ μὲ τὸν χοντρὸ χνουδάτο σκοῦφό του, τὰ πλεχτὰ μάλλινα γάντια καὶ τὸ βαρὺ χειμωνιάτικο πανωφόρι του, γυρίζει πάντοτε ἀπὸ τὰ ἴδια μονοπάτια παίρνοντας τὸν πρωϊνό του περίπατο.

Ἄλλοι ἴσως νὰ εὑρίσκωνται ἔξω πολὺ ἐνωρίτερα, ἐνῷ ἄλλοι ἀναπαύονται ἀκόμα στὸ κατάζεστο κρεββάτι τους. Μὰ ὁ παποῦ-Λεβέντης πάντα τὴν ἴδια ὥρα κάθε πρωῒ, ἀπὸ τὶς ἴδιες τοποθεσίες, μὲ τὰ λεπτὰ κι' εὐγενικὰ χαρακτηριστικά του, σκορπᾷ στὸν καθένα ποὺ τὸν βλέπει τὴν χαρὰ καὶ τὴν μυστικὴ λαχτάρα μὲ τὸ ἀθῶο κι' οὐράνιο χαμόγελο ποὺ χαράζει μέσ' ἀπ' τὰ χείλη του.

Βαδίζει ἀργὰ καὶ σοβαρὰ βαστῶντας στὸ δεξί του χέρι ἕνα μαῦρο γυαλιστερὸ μπαστουνάκι, κλίνοντας τὸ κεφάλι του πότε στὸν δεξιὸ καὶ πότε στὸν ἀριστερό του ὦμο.

Περπατᾷ ἔτσι σιγὰ-σιγά. Μὰ ὅταν φθάσῃ στὸ δρόμο ποὺ ἀπέναντι ἀντικρύζει κανεὶς τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ, ὁ παποῦ-Λεβέντης, ὅπως τὸν ἔλεγαν ὅλοι οἱ χωριανοί, σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή, σηκώνει τὸ κεφάλι του ψηλά, τεντώνει τὸ κορμί του, στηρίζει τὰ δυό του χέρια πάνω στὸ γυαλιστερό του μπαστουνάκι καὶ κάθεται ἔτσι ἐκεῖ ἀκίνητος σὰ σὲ προ-

σευχή, περιμένοντας τὸ ἄκουσμα τοῦ κουδουνιοῦ τοῦ σχολείου ποὺ διαλαλητὴς περίφημος ἀναγγέλλει τὸ ἄρχισμα τῆς σχολικῆς ἡμέρας.

Κι' ὅταν ἐκεῖνο χτυπήσῃ, μὲ πόση προσοχὴ καὶ καταφάνερη περηφάνεια παρακολουθεῖ τὰ μικρὰ βλασταράκια νὰ ἀφήνουν στὴ μέση τὸ κάθε παιχνίδι τους καὶ νὰ τρέχουν νὰ πιάσουν τὸ καθένα τὴ σειρά τους, καὶ ὀλίγον κατόπιν τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία ν' ἁπλώνεται γύρω ὕστερα ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὰ γέλια π' ἀμέτρητα κάθε πρωῒ σκορπιοῦνται στὴ γειτονιά.

Καμαρώνει ἐκεῖ γιὰ λίγο σὰ μαγεμμένος, σὰν μιὰ ἀνεξάντλητη δύναμι νὰ τὸν κρατᾷ ἐκεῖ ἀποσβολωμένον, κι' ὅταν ἡ ἡσυχία ἁπλωθῇ ὁλότελα συνέρχεται πάλιν στὸν ἑαυτόν του καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ συνηθισμένο μονοπάτι ποὺ τὸν φέρνει πίσω στὴν κουνιστὴ πολυθρόνα του, μπρὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ ἀστραφτεροῦ δωματίου του, δίπλα στὸν πειὸ πιστότερο καὶ εἰλικρινέστερο φίλο του ποὺ γνώρισε σὲ ὅλη τὴν μακρυνὴ ζωή του, κοντὰ στὴν λατρευτή του βιβλιοθήκη.

Μόνος μετὰ τὸν πρωϊνό του περίπατο, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα, μὲ τὸν χοντρὸ σκοῦφο πάντα στὸ κεφάλι, ἀφήνει τὸ βλέμμα του νὰ παραπλανιέται, πότε στὶς λίγες πρασινάδες ποὺ ἀπέμειναν μέσα στὸν κῆπο καὶ πότε πάνω στὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ, ἐνῷ τὰ φαντασιώδη μάτια τῆς ψυχῆς του ξαναγεννοῦν ἐμπρός του κόσμους λαχταριστούς, ποὺ στ' ἀντίκρυσμά τους τόσες ἀνεκδήλωτες χαρὲς αἰσθάνεται βαθειὰ μέσ' τὴν ψυχή του.

Τοὔπαν πὼς εἶναι γέρος πειὰ καὶ πρέπει ν' ἀναπαύεται καὶ πὼς τὸν βλάπτει ποὺ πρωῒ-πρωῒ γυρίζει μέσ' τοὺς δρόμους. Μὰ ὁ ἀσπρομάλλης ὁ παποῦς μὲ τὴν λεβέντικη κορμοστασιὰ ξεύρει καλὰ πὼς ἅμα τοῦ λείψῃ ἐκείνη ἡ πρωϊνὴ εἰκόνα, κι' ἂν δὲν ἀκούσῃ τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ ποὺ μέσ' τὰ αὐτιά του ἠχολογεῖ σὰν τὴν γλυκύτερη ἀγγελικὴ μουσική, ἡ ζωή του δὲν θἄναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ πεζότης ἀφιερωμένη ἀπόλυτα στὶς φυσικὲς ἀνάγκες τοῦ σώματός του· καὶ μιὰ τέτοια ζωὴ θὰ ἦταν ἀνάξια νὰ ζῇ κανείς.

Βυθισμένος στὴν πολυθρόνα του, ἀφήνει τὴ σκέψι του ταξειδεύοντας, νὰ ξαναζωντανεύῃ μπροστά του τὶς τόσες ἀμέτρητες λαχταριστὲς σκηνὲς ἀπ' τὴν ζωή του...

Τριανταπέντε χρόνια πάνω στὴν ἕδρα τοῦ δασκάλου! Τριανταπέντε χρόνια!...

Στὸ διάβα τους πόσα ἀθῶα πλασματάκια δὲν καθωδήγησε μέσα στὸ πλούσιο παλάτι τῶν γραμμάτων, ποτίζοντας τὸν νοῦν τους μὲ τὸ αἰώνιο βάλσαμο τῆς γνώσεως, διὰ νὰ τὰ καμαρώσῃ ἀργότερα παλληκάρια, στολισμένα μὲ τ' ἀνεκτίμητα διαμάντια τῆς μορφώσεως, πλουτισμένα μὲ τὸ θησαυρὸ τῶν γνώσεων ποὺ θἄναι ὁ πειὸ πιστότερος καὶ ἰδανικώτερος σύντροφος γιὰ ὅλη τὴν ζωήν τους!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ βλέπει μπροστά του τὸν Πάνο, μικρό, ντροπαλό, μὰ ἔξυπνο κι' ἀστραφτερὸ παιδάκι. Τὸν παρακολουθεῖ ὅσον τὰ χρόνια κυλοῦνε. Τὸν ἀντικρύζει νὰ μεγαλώνῃ, ν' ἀναπτύσσεται ὥσπου σήμερα μὲ γνώσεις καὶ μὲ σπάνια χαρίσματα, ὁ Πάνος κατέχει μία ἀπὸ τὶς διαλεχτότερες θέσεις στὴν μεγαλείτερη Τράπεζα τῆς γειτονικῆς πόλεως.

Γοργὰ κατόπιν ἀντικρύζει ἐμπρός του τὸν Βασίλη, ποὺ μὲ τὰ ἀκάθαρτα χέρια του ἤθελε πάντα νὰ σιάχνῃ καὶ νὰ χαλᾷ μικρὰ σιδηροδρομάκια, καραβάκια ἢ ἄλλα παιχνιδάκια. Μὰ τώρα ὁ Βασίλης εἶναι λαμπρὸς νέος μέσα εἰς ἕνα πεντακάθαρο ἐργαστήριο ποὺ ὁ ἴδιος διευθύνει, κι' ἀπ' τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶται τὸ ψωμὶ ἀρκετῶν ἄλλων ποὺ ἐργάζονται στὸ κατάστημά του.

Βλέπει ἔπειτα τὸν Μανώλη, ποὺ μὲ τὰ βρώμικα κι' ἀκατάστατα ροῦχά του, ἤθελε πάντα νὰ παίζῃ καὶ νὰ γελᾷ καὶ ποτέ του δὲν ἐπῆγε στὴν ὥρα του στὸ σχολεῖο...

Θυμᾶται τότε ὅλες τὶς συμβουλὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια ποὺ τοῦ ἔλεγε προσπαθῶντας νὰ τὸν φέρῃ κι' αὐτὸν στὸν ἴσιο δρόμο. Μὰ ὁ Μανώλης ἔμενε ὁ ἴδιος ἢ μᾶλλον χειροτέρευε.

Φαντάζεται κατόπιν τὸν Μανώλη ἔξω ἀπ' τὸ σχολεῖο, νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ χτυπᾷ τὸ κεφάλι του ποὺ τότε ὅταν ἦταν καιρὸς νὰ γίνῃ ἄνθρωπος δὲν εἶχε μυαλὸ νὰ σκεφθῇ, καὶ τὸν βλέπει σήμερα, ἀφοῦ κατάλαβε τὸ λάθος του, νὰ θυμᾶται ὅλα ἐκεῖνα τὰ λόγια ποὺ τοῦ ἔλεγε ὅταν ἦταν μικρὸς ἀκόμα, καὶ νὰ κατορθώνῃ κι' αὐτὸς μὲ μεγάλη προσπάθεια νὰ ἔχῃ σήμερα μιὰ καλὴ ἐργασία εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ παντοπωλεῖα μιᾶς μικρῆς πόλεως.

Ἔτσι ζωντανεύει ἐμπρός του τὸν Τάκη, τὸν Θόδωρο, τὸν Περικλῆ καὶ τόσους ἄλλους ποὺ τοὺς εἶχε ὁ ἴδιος ἀνεβάσῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἕνα-ἕνα στὰ σκαλοπάτια τῆς μορφώσεως, θέτοντας ἔτσι τὸ θεμέλιο λιθάρι τῆς πνευματικῆς των ἀναπτύξεως.

Καὶ μὲ τὸ βλέμμα του ἀνακατειμμένο μὲ τὰ λευκογάλαζα σύννεφα τ' οὐρανοῦ, φαντάζεται τὸν ἑαυτό του σὰν ἕνα ἀπ' τοὺς μυθικοὺς ἥρωας, γιατὶ κι' ὁ Λεβέντης ὁ παποῦς φαντάζεται πὼς ἔκανε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κατορθώματα, δημιουργῶντας εἰς τὴν Κοινωνίαν ἄξιους ἀνθρώπους συντείνοντας εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξίν της!

Αὐτὸ ἦταν τὸ καρδιακό του μυστικὸ ποὺ κάθε πρωῒ τὸν τραβοῦσε στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ σχολείου καὶ στὸ ἄκουσμα τοῦ πρωϊνοῦ κουδουνιοῦ, ἡ ἠχὼ τοῦ ὁποίου ἦταν τόσον συνυφασμένη μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσίν του.

Πῶς ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ λησμονήσῃ ὅλες αὐτὲς τὶς λατρευτὲς ὀπτασίες καὶ νὰ ξαπλώνεται στὴν πολυθρόνα του ἀναμένοντας τὸν θάνατον;

Αὐτὸς ἤθελε νὰ ἀντικρύσῃ τὸν θάνατο πάνω στὴν δόξα του, ἐνῷ ἀκόμη ἐκτελοῦσε τὸ ὑψηλό ἔργο του διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε ἀφιερώσῃ ὁλόκληρη τὴ ζωή του.

Μὰ καὶ γιὰ μεγάλη ἱκανοποίησί του ἔτσι κι' ἔγεινε!

Μιὰ μέρα, μόλις εἶχε γυρίσῃ ἀπ' τὸν πρωϊνό του περίπατο, ξαπλωμένος πάλι στὴν κουνιστὴ πολυθρόνα του, πάντα στὴν ἴδια θέσι τοῦ δωματίου, βυθισμένος πάλι στὶς ἴδιες μεθυστικὲς σκέψεις του, φαντάστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ πεντάμορφη φτερωτὴ παρθένα μὲ μακρὺ κατάλευκο φόρεμα νὰ τὸν σηκώνῃ ψηλά, ἐνῷ ἄκουγε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ νὰ λέγῃ:

«Εὖγέ σου καλό μου παλληκάρι! Μαζύ μου τώρα πειὰ θ' ἀκοῦς τὴ θεία μουσικὴ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, γιατὶ σ' ὅλη τὴ ζωή σου κι' ἐσὺ δὲν κύτταξες μόνο γιὰ τὸ ἄτομό σου, ἀλλὰ ἐργάσθηκες γιὰ τὸ καλὸ τῶν τρυφερῶν ὑπάρξεων ποὺ σοῦ ἐμπιστεύτηκε ἡ Κοινωνία. Εἶσαι κι' ἐσὺ ἀπὸ τοὺς λίγους ἐκλεκτοὺς ποὺ χαρίζουν τὴν ζωήν τους γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου. Εὖγέ σου λαμπρό μου παιδί!»

Ὅταν ἀνεζήτησαν τὸν παποῦ, τὸν βρῆκαν ἀκίνητο... ἄψυχο πάνω στὴν πολυθρόνα του...

Καὶ ὅποιος ἀντίκρυσε τὴν μαγικὴ ὄψι τοῦ γέρο-Λεβέντη, εἶναι ἀδύνατον νὰ σβύσῃ μέσ' ἀπ' τὸν νοῦν του τὴν αἰθέρια εἰκόνα ποὺ ἔμεινε ἀπὸ τότε ὁλοζώντανη στὴ σκέψι του.

Δὲν ἦταν! Ὄχι ἄ! Δὲν ἦταν πειὰ τὸ πρόσωπο τοῦ λεβεντόκορμου παποῦ. Ἦταν τὸ πρόσωπο ἀγγελουδιοῦ, ποὺ μύριες ὅσες παραδείσιες χαρὲς καὶ οὐράνιες λαχτάρες καθρέφτιζεν στὰ τρυφερὰ χείλη του καὶ στὸ λαμπρὸ καὶ τιμημένο του μέτωπο. Ἦταν εἰκόνα τέλεια ἥρωος καὶ μάρτυρος.

ΝΙΚΟΛ. ΠΟΛΥΔΟΥΡΗΣ
Δημοδιδάσκαλος
Γραμματεὺς τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου
Νέας Ἀγγλίας καὶ Καναδᾶ.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

	'Ονοματεπώνυμον Νευμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον 'Ιερεὺς
» 24	Μιχαὴλ Γ. Βιχαλάκος	Βικτωρία Κ. Λουκᾶ	Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημ. Σγοῦρος
» 24	Στέργιος Α. Παπαστεργίου	Πηνελόπη Ι. Χαρίτου	New York City	'Αρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 24	Δημήτριος Ι. Καλλιπολίτης	Δωροθέα Ν. Πρίμπα	Springfield, Mass.	Αἰδ. Π. Παπαθεοφράστου
» 24	William T. McNamara, Jr.	'Αλβέρτα Γ. Βλάγκα	Baltimore, Md.	'Αρχιμ. 'Ιωακ. Παπαχρήστου
» 24	'Ιωάννης Ν. Ροδίτης	Εὐαγγελία Α. Στιακάκη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 24	Alexander Elwood J. Merrell	Εὐγ. Σ. Τρινταφύλλου	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
» 24	Κωνστ. Δ. Μπουντούνης	Mary Margaret McCarthy	Salt Ste. Marie, Mich.	Αἰδ. Σ. Σαρρηνικολάου
» 24	'Αντώνιος Δ. Μπουντούνης	Mabel Magdalen Shaker	Salt Ste. Marie, Mich.	Αἰδ. Σ. Σαρρηνικολάου
» 24	Εὐάγελος Κ. Κουμαρέλος	'Αγγελικὴ Λ. Πέτικα	Detroit, Mich.	'Αρχιμ. Κ. Γιοβαννόπουλος
» 24	Κωνστ. Ε. Εὐσταθίου	Μαρία Π. Λαβέσκα	Chicago, Ill.	Πανσ. 'Αντ. 'Ιατρίδης
» 25	Γεώργιος Ι. Σιμπόρης	Αἰκατερίνη Κ. Μούγιου	Jersey City, N. J.	Αἰδ. Ἄγγελος Τσιγκούνης
» 25	Φίλιππος Ι. Ποταμίδης	'Αγγελικὴ Α. Γκορογιάννη	Fond du Lac, Wisc.	'Αρχιμ. Χ. Τραχαδίας
» 25	'Ιωάννης Π. Ραχιώτης	Thelma E. Haley	Boston, Mass.	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 26	Νικόλαος Δ. Πιλαφᾶς	Σταματία Α. Φράγκου	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. 'Αβέρκ. Δημακόπουλος
» 27	'Απόστολος Δ. Γεωργίου	'Ελένη Ι. 'Αποστολάκου	Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημ. Σγοῦρος
» 27	Κωνστ. Χ. Διονυσόπουλος	Παναγιώτα Δ. Κάκαβα	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Δαν. Γκολέμης
» 27	Νικόλαος Δ. Ρέντας	Δήμητρα Κ. Κούκκου	Chicago, Ill.	'Αρχ. Δ. Δημακόπουλος
» 27	Μηνᾶς Β. Κομνηνὸς	'Αλίκη Ι. Φωτίου	Youngstown, Ohio	Αἰδ. Δ. Μητάκος
» 27	Πέτρος Π. Γεωργιτσόπουλος	'Ιωάν. Χ. Λαζουρᾶ	Pawtucket, R. I.	'Αρχιμ. Μοδέστος Σταυρίδης
» 27	'Αριστομένης Δ. Κοκκαλιάρης	'Ευαγγ. Ι. Καρανίκα	Poughkeepsie, N. Y.	Αἰδ. Βασίλ. Βρυνιώτης
» 27	Γεώργιος Π. Σταθόπουλος	'Αλεξ. Γ. Παπαλυμπέρη	Danielson, Conn.	Αἰδ. Θ. Παδιὸς
» 27	Θεόδωρος Φ. Ρούπας	Καλλιόπη Κ. Κονιαβίτη	Roanoke, Va.	Αἰδ. Δημήτριος Κασσῆς
» 27	'Εμμαν. Σ. Χατζημμανουὴλ	Γραμμ. Α. Πατρίκα	Lynn, Mass.	'Αρχιμ. Χριστ. 'Αργυρίδης
» 27	Γεώργιος Η. Καρύγιαννης	'Ελένη Θ. Καρυγιάννη	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Γ. Ματθόπουλος
» 27	'Ιωάννης Κ. Λυγερὸς	Εἰρήνη Ι. Στυλιανοῦ	E. Pittsburgh, Penn.	Αἰδ. Εὐάγ. Παπαδόπουλος
» 27	Βασίλειος Δ. Πολίτης	Οὐρανία Ν. 'Ασκούνη	Monessen, Pa.	Αἰδ. Πέτρος Παπαδᾶκος
» 27	'Ιωάννης Ν. 'Ορφανουδάκης	'Ιουλία Α. Παπόη	Norfolk, Va.	'Αρχιμ. Νικ. Παύλου
» 27	Γεώργιος Γ. Μαθιοῦ	Κονδύλω Ι. Κουλιδᾶ	Chicago Heights, Ill.	Αἰδ. Δ. Προδρομίδης
» 27	Νικόλαος Ι. Γκουρούσης	Ἄννα Δ. Κουτσονίκα	Nashua, N. H.	'Αρχ. Μ. Παπαβασιλείου
» 27	Χρῆστος Η. Δήμας	'Αναστασία Δ. Σαμαρᾶ	Akron, Ohio	Αἰδ. 'Ιωάν. Καπηνεκᾶς
» 27	'Ιωάννης Δ. Κατσικάρης	Μαρία Π. 'Αριδᾶ	Detroit, Mich.	Αἰδ. Δ. Παπαντωνίου
» 27	'Αριστ. Π. Δημητρακόπουλος	'Ιω. Α. 'Αδαμοπούλου	Holyoke, Mass.	Αἰδ. Δ. Κουρσάρης
» 27	'Απόστολος Ε. Βουτσάκης	Εὐανθία Ο. Μιχαηλίδου	Watertown, Mass.	Αἰδ. Ε. Ριγέλλης
» 27	Γεώργιος Ν. Βογιατζῆς	Φλώρα Ν. Νικολοπούλου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 28	'Αντώνιος Δ. Σταματούρας	Μαρία Κ. Τσουκαλᾶ	Somerville, Mass,	Αἰδ. 'Ιωάν. 'Ιερωθέου
» 30	Μηνᾶς Φ. Σαρρῆς	Εἰρήνη Π. Χατζηκώστα	Nassau, N. P., Bahamas	Αἰδ. Καλλίνικος Σπηλιάδης

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὴν ὡς ἄνω χρονικὴν περίοδον καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ γραφεῖον τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐν ταῖς Δυτικαῖς Πολιτείαις ὁμογενῶν ὅτι ὁ Αἰδεσιμ. Γεώργιος Μυστακίδης, ὑπὸ διεύθυνσιν 620 N Street, Sacramento, Cal., εἶναι ἁρμοδίως ἐξουσιοδοτημένος ὅπως εἰσπράττῃ συνδρομὰς τοῦ Περιοδικοῦ ἡμῶν καὶ ἐγγράφῃ νέους συνδρομητὰς πρὸς δολλ. δύο ἐτησίως. Ὁ ἴδιος εἶνε ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1939 ἐφωδιασμένος καὶ μὲ τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις πληρωμῆς.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΟ

ΑΓΓΛΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΕΛΛΗΝΟ-ΑΓΓΛΙΚΟΝ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΣΕΠΗΣ
DIVRY

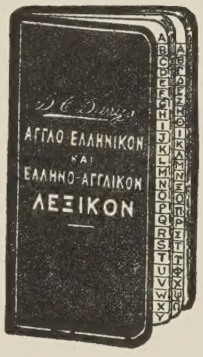

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἔχει ἄνω τῶν 85,000 Λέξεων μὲ τὴν ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΚΡΙΒΗ προφορὰν καὶ σημασίαν των.

Πρὸς τούτοις ἔχει σύντομον ἀλλὰ τελείαν Ἀγγλικὴν Γραμματικήν, Γεωγραφικὰ καὶ Κύρια Ὀνόματα μὲ τὴν προφοράν των, τὰς Πόλεις καὶ Πολιτείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπίσης μὲ τὴν προφοράν των, Συγκριτικοὺς Πίνακας Νομισμάτων, Μέτρων καὶ Βαρῶν, Θερμομέτρων, Ἡμερολογίων, Πολύχρωμον 12σέλιδον χάρτην τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Κόσμου, Ταχυδρομικάς, Ἐμπορικὰς καὶ ἄλλας Πληροφορίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς μολονότι καθημερινῶς χρειάζεται **ο ὔ δ α μ ο ῦ ἀ λ λ α χ ο ῦ θ ὰ ε ὕ ρ η.**

Τὸ Λεξικὸν DIVRY εἶναι χρησιμώτατον εἰς τοὺς ἐδῶ Ἕλληνας εἴτε τελείως εἴτε ἀτελῶς γνωρίζοντας τὴν Ἀγγλικὴν Γλῶσσαν, εἰς Ἀμερικανοὺς προσπαθοῦντας νὰ μάθωσιν Ἑλληνικά, ὡς καὶ εἰς ὅλους μας ὡς πρόχειρον Λεξικὸν Ἑλληνικῆς Ὀρθογραφίας.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ $1.25

καὶ ἀποστέλλεται παντοῦ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.
Διὰ παραγγελίας Γράψατε:

D. C. DIVRY, Inc.
240 WEST 23RD STREET
NEW YORK, N. Y.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DIVRY.

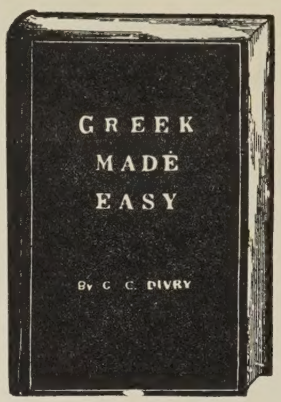

GREEK MADE EASY

A SIMPLE UP-TO-DATE MANUAL FOR SELF-STUDY AND SCHOOL INSTRUCTION.

"GREEK MADE EASY" was written especialy for the wives and children of Greek Americans wishing to learn Modern Greek, and for those who wish to teach this language. It is SIMPLE, PRACTICAL, METHODICAL—very EASY TO STUDY. Anyone can learn Greek with this unique Method. The pronunciation of Greek words is given in their English equivalents. The elements of Greek grammar are taught by simple words and phrases. The English meaning is given alongside every Greek word and sentence. The student begins from the most useful words and phrases of every day conversation and gradually advances to the harder and less useful elements of speech and grammar. Indeed, he begins to speak Greek from the very first lesson. — Price $1.50.

"GREEK MADE EASY"

Εἶνε ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Ἀγγλοφώνων, συνταχθεῖσα καὶ ἐκδοθεῖσα πρὸ ὀλίγων μηνῶν χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων καὶ ἄλλων Φιλελλήνων, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Εἶνε εὐκολωτάτη—ἁπλῆ, πρακτικὴ καὶ εὐμέθοδος. Προχωρεῖ ἀπὸ τὰς πλέον εὐκόλους καὶ χρησίμους λέξεις καὶ φράσεις εἰς τὰς δυσκολωτέρας καὶ ὀλιγώτερον συνήθεις. Διδάσκει τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γραμματικῆς δι' ἁπλῶν λέξεων καὶ φράσεων. Ἐπίσης ἔχει τὴν ἀκριβῆ προφορὰν ἑκάστης Ἑλληνικῆς λέξεως δι' Ἀγγλικῶν χαρακτήρων. Πᾶς τις δύναται νὰ μάθῃ Ἑλληνικὰ μὲ τὴν ἁπλουστάτην αὐτὴν Μέθοδον—τὴν μοναδικὴν εἰς τὸν Κόσμον.

Τιμᾶται $1.50. Ζητήσατε τὴν ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα μὲ τὸ ὄνομα «GREEK MADE EASY», καὶ μὴ δέχεσθε εἰς ἀντικατάστασιν βιβλία ἀκατάλληλα. Γράψατε εἰς τοὺς ἐκδότας:

D. C. DIVRY, INC.
240 WEST 23rd STREET — — NEW YORK.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΤΙΚΑ
ΣΚΕΤΑ
3.
Μὲ μεταξωτοὺς φιόγκους, ἀπὸ ἀρίστης ποιότητος κορδέλλα, καὶ μὲ παραμανιτσες, ἕτοιμα πρὸς διανομήν.
ΔΙΑ ΤΙΜΑΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΓΡΑΨΑΤΕ
DORA DORROS 240 w. 23RD ST. N.Y.